

Uebi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga /

Blato • 9. lipnja 2018. • br. 2 • god. XII.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijaopropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasna Crnković
3 Riječ urednice

Blaženici u čast...

- s. M. Emila Barbarić
4 Pozdrav na susretu predškolaraca dječjeg vrtića »Marija Petković« u Blatu
- Marinko Šljivić
6 Očinstvo i majčinstvo – dar i odgovornost
- s. M. Jasna Crnković
12 O 15. obljetnici proglašenja blaženom Marije Propetoga (6. lipnja 2003. – 6. lipnja 2018.)
- 13 Odluka o krepostima

Blaženičina promišljanja...

- Majka Marija Propetoga
16 O dragocjenosti vremena u vezi s točnošću Pouka, studeni 1935.

Ususret stogodišnjici Družbe Kćeri Milosrđa...

- 20 Drugo tromjeseće duhovne priprave u karizmi milosrda – srpanj, kolovoz, rujan

Iz povijesti Družbe Kćeri Milosrđa...

- s. M. Serafina Franulović
24 Moja sjećanja na osnutak naše družbe – uoči redovničkoga oblačenja

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

- 27 Duhovne obnove za mlade – Blato, Virovitica, Lapad, Uskoplje
- s. M. Darija Lukić i Ana Baković
30 Dragocjen biser – blago skriveno u nama
- Véra Klasan
31 Žena svoga vremena i svih vremena
- s. Niljana Borčić, OFS
32 Hvaljen budu, o moj Gospodine!
- Slađana Perošević i Kornelija Tahler
33 Hodočašće Valpovčana bl. Mariji Propetoga

Kutak za najmlađe...

- 34 Križaljka
- Molitva bl. Mariji Propetoga
35 Zaklada »Blažena Marija Petković«

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

s. M. Jasna Crnković,
glavna i odgovorna urednica

Puni zahvalnosti Bogu što je svoju službenicu bl. Mariju Propetoga uzdigao na čast oltara, obilježavamo ove godine 15. obljetnicu njezina proglašenja blaženom. Dogodilo se to 6. lipnja 2003. godine na stotom putovanju pape Ivana Pavla II., a njegova trećega pohoda Hrvatskoj. Nakon više proglašenih hrvatskih svetaca, Crkva je prepoznala i svetost jedne žene koja je svojim redovničkim posvećenjem Bogu pružila čovjeku u materijalnoj i duhovnoj potrebi ono najviše: ljubav i brigu kao odraz ljubavi i brige samoga Boga. Upravo je tu crtu blaženičina života i njezine svetosti sveti papa u propovijedi mise beatifikacije izdvojio kao poruku hrvatskim ženama:

»Mislim na tebe, ženo, jer svojom osjetljivošću, velikodušnošću i jakošcu 'obogaćuješ poimanje svijeta i pridonosiš punini istine o međuljudskim odnosima' (*Pismo ženama*, 2). Tebi je Bog povjerio na poseban način stvorenja, te si pozvana postati nezamjenjiva potpora postojanju svake osobe, posebno pak u krugu obitelji. Vrtoglav tijek suvremenoga ljudskog života može dovesti do zamagljenja i čak do gubitka onoga što je ljudsko. Možda je našemu dobu kao ni jednomu drugom razdoblju povijesti potrebna 'ona umnost žene, koja će jamčiti osjetljivost za čovjeka u svakoj prigodi' (*Mulieris dignitatem*, 30). Hrvatske žene, svjesne svojega vrlo uzvišenoga poziva *supruge i majke*, nastavite gledati na svaku osobu očima srca te joj ići ususret i biti uza nju osjetljivošću, što je vlastita majčinskom osjećaju. Vaša je nazočnost prijeko potrebna u obitelji, u društvu, u crkvenoj zajednici.«

Svaka se žena može prepoznati u tim papinim riječima, i udana i neudana, i majka i ona koja to nije. Bog je ženi dao prekrasnu osobinu oplemenjivanja svijeta svojom ljepotom, osjetljivošću za druge, sposobnošću organiziranja, vođenja i usmjeravanja. Naša je blaženica te Božje darove prepoznavala i umnažala svojim djelovanjem i kreposnim življenjem evanđelja. Njezin primjer je poziv i suvremenim kršćanima da ponovno otkriju dostojanstvo žene upravo kao žene. S tim mislima čestitam vam blagdan bl. Marije Propetoga i 15. obljetnicu njezina proglašenja blaženom.

s. M. Emila Barbarić,
provincijalna predstojnica DKM

Djeci iskazati iskrenu ljubav!

**Blato, 2. lipnja 2018. – susret predškolaraca
DV »Marija Petković«**

Danas je za nas i naše drago Blato velik dan jer se o petnaestoj godišnjici beatifikacije bl. Marije Propetoga okupljaju predškolarci polaznici našega vrtića »Marija Petković« sa svojim roditeljima i odgojiteljicama, u rodnom mjestu svoje nebeske zaštitnice čije ime nosi dječji vrtić.

U ovoj prigodi pozdravljam načelnika Antu Šeparovića, župnika mons. Željka Kovačevića, našega današnjeg predavača don Marinka Šljivića, pročelnika Vijeća za obitelj i život Dubrovačke biskupije, vas poštovani i dragi roditelji, poštovane i drage odgojiteljice, drage moje sestre i napose vas draga djeco.

Zahvaljujući Providnosti, otjelovljenoj po našoj utemeljiteljici bl. Mariji Propetoga, danas Blato blista ovjenčano grozdovima djece iz raznih krajeva Lijepe naše, koja se odgajaju u vrtiću »Marija Petković«. Stoga čujmo blaženičine riječi koje je svojim susestrama izrekla 12. kolovoza 1944. u Argentini, a jednako vrijede za sve nas danas ovdje i uvijek kad se bavimo djecom:

»Želim, kćeri predrage, da vam danas govorim o još jednoj veoma važnoj stvari, a to je da posvetite najveću pažnju i brigu djeci, više nego ičemu drugomu. Danas kad

sam vidjela da se približuje strašna oluja, pomislila sam najprije na djecu, pa podioh k njima da se ne plaše. Dala sam knjigu zavjetovanoj sestri da im pročita jedan dio o Fatimi. Djeca su slušala veoma pažljivo o tako zanimljivu događaju, o kojem su i sami raspravljali i u tom potpuno zaboravili da vani vlada strašno nevrijeme. Njihove sam mlade duše poučavala da je grijeh veliko zlo, da je potrebno dati zadovoljštinu Srcu Isusovu i Marijinu za bijedne grješnike i da na tu nakantu moramo moliti i činiti pokoru. Tim su poučavanjem djeca bila veoma zadovoljna, a naročito je meni to bio sretan čas da sam mogla biti kod njih i poučavati ih. I naš je Gospodin nalazio utjehu biti među djecom, zato je govorio: 'Pustite malene k meni.' Svetost jedne osobe očituje se u njezinu odnosu prema djeci, koliko ih ljubi i cijeni. Sveti župnik iz Arsa običavao je pobožno kleknuti pred bilo koje dijete, pokloniti se glavom, poljubiti mu prsa. Kad ga je neka sestra upitala zašto tako čini, odgovorio je da se klanja Presvetom Trojstvu koje vidi u dječjim čistim i jednostavnim srcima. Molim vas, kćeri drage, kao vaša duhovna majka da rasplamtite u svom srcu veliku majčinsku ljubav i brigu prema djeci. Ne ka vam u tome bude uzor Presveta Djevice Marija. Ljubite ih kao ona i kao što svaka dobra i milosrdna majka ljubi i odgaja svoju djecu, za njih radi, žrtvuje se i moli. A mi, duhovne majke i sestre, Kristove sljedbenice, ljubavlju Božjom koja je u nama, možemo učiniti za njih još više, za njegovu ljubav

i po njegovoj zapovijedi, jer smo više od njihove rođene majke.«

Draga djeco i dragi svi ovdje nazočni, vjerujem da smo suglasni u tomu kako se ovim riječima bl. Marije Propetoga nema što ni dodati ni oduzeti. Ona je shvatila veličinu djeteta, bít odgoja i važnost brige za djecu. Ona očito uzima u obzir cjelovit odgoj, više nego ijedan pedagog današnjice i sve sažima u glavni pristup, a to je: Djeci iskazati iskrenu ljubav! Danas vlada prava buka u govoru o odgoju i obrazovanju, o pravima i dostojanstvu djeteta. U toj šumi, od koje se ne vide stabla, izostavlja se ono najvažnije o čemu je bl. Marija Propetoga brinula, a to je istinsko pravo svakog djeteta na ljubav i zbrinutost, sigurnost i čuvanje dostojanstva djeteta Božjega.

»Kćeri mile, budite uvijek ljubazne s djecom, uvijek spremne da im u svemu pomognete; nastojte da u svakoj od vas vide samoga Isusa koji im govori, koji ih poučava i savjetuje. To vam naročito preporučujem i stavljam na srce. Među djelima milosrđa kojima se naša družba posvećuje, osobitu prednost imaju odgoj, njega i spas djece, a zatim dolaze druga djela milosrđa prema bližnjemu. Moja je velika želja, kćeri mile, da imate veliku ljubav i svetu brigu za odgoj i duhovni napredak duša koje su vam od Boga povjerene, a to su prije svega djeca, posebice devojčice. Prema tomu treba da i vi budete djeca: jednostavne, ponizne, iskrene čistoga djetinjeg srca.«

Draga djeco, a posebno dragi roditelji i odgojiteljice, ovo što nam je bl. Marija Propetoga predala prihvativimo otvorena srca i naslijedujmo je u tome kako je ona postupala s djecom. Djeca nisu nikakva božanstva. Ona su osobe koje svatko od nas treba vrednovati kao dragocjen dar Božji koji se zahvalno prima i s kojim se opodi u strahopoštovanju i udivljenju, ali svjesni

odgovornosti da se u ljubavi, poštovanju i odmjerenoj brizi ni u čemu ne naudi tom jedinstvenom stvorenju. Neka svako dijete, s nama i u nama svima, osjeti da ima sigurnost koju mu Bog daje, da u svakome od nas može prepoznati iskrena roditelja, odgojitelja i prijatelja.

Danas, draga djeco, kada se formalno rastajete od svoga vrtića i svojih prijatelja, neka to ne bude rastanak, nego još dublja povezanost s izvora ovoga lijepoga događaja, jer ste se u sve dane vrtićkoga zajedništva napajali na izvorima prave radosti života u vjeri. Neka vas svojim zagovorom prati i nad vama bdije vaša blaženica, a svojim primjerom neka vas i vaše roditelje i odgojitelje usmjeruje prema Isusu Kristu, našoj jedinoj nadi i sigurnosti, a njegova presveta majka Marija neka bude vjerna posrednica.

Hvala svima vama koji ste doveli svu ovu djecu na susret i brinete se za njih. Posebice hvala svima vama koji ste prihvatali i ugostili našu djecu izvan Blata i njihove drage roditelje i odgojitelje. Blato je uvijek znalo iskazati iskreno gostoprимstvo i zato vam, dragi Blaćeni, hvala na svemu dobru koje stvarate i podržavate.

don Marinko Šljivić,
procelnik Vijeća za obitelj i život
Dubrovačke biskupije

Očinstvo i majčinstvo – dar i odgovornost

Susret dječjih vrtića »Marija Petković« u Blatu,
2. lipnja 2018.

Uvod

Ako ćemo govoriti o odgovornom očinstvu i majčinstvu, o roditeljstvu onda ne možemo govoriti bez pojmoveva kao što su: roditelji, otac i očinstvo – majka i majčinstvo, muškarac i muž – žena i supruga, djeca, brak, obitelj. Najširi sustav od svih ovih pojmoveva je obitelj.

Ako ćemo govoriti »o roditeljstvu u Božjem naumu« onda najprije trebamo povesti to roditeljstvo odnosno obitelj na njezine izvore odakle je nastala kako bi uvidjela svoje korijene u samom presvetom Trojstvu i bila svjesna da ju je sam Bog osnovao kada je iz ljubavi stvarao prvi muškarca i prvu ženu, stvorivši ih ponajprije za ljubav. Zato je najljepše obiteljsko ozračje ono u kojem vlada ljubav. Dakle, životno zvanje muža i žene, roditelja, tj. obitelji, jest – ljubiti.

»Brak je jedinstveno zajedništvo osoba«, a kad se rode djeca, tada je to zajedništvo osoba pozvano da postane »zajednicom osoba«. Svi očevi i majke moraju biti svjesni svoga podrijetla, da su od Boga i da svoju djecu trebaju doveći k njihovu izvoru, tj. Bogu. To je dakle »duhovna dimenzija njihove tjelesne ljubavi«. Zato je bolno slušati neke, tobože moderne, roditelje koji u djeci ne razvijaju religioznu dimenziju života, opravdavajući to navodnom slobodom i stavom da će djeca kad odrastu sama odlučiti o svom vjerskom nazoru. Time je, bez sumnje, djeci nanesena nepravda zato što im se uskraćuje poznavanje izvora odakle su nastali, a to je Božja očinska stvaralačka dobrota.

Ljubav je prava kad proizvodi dobro osoba i dobro zajednice, kada to dobro stvara i drugima dariva. Postoje i opasnosti koje se nadvijaju nad pravu ljubav, roditeljstvo, a to je sebičnost, bilo pojedinca, bilo društva ili neke nacije. Taj je fenomen protiv civilizacije ljubavi. Druga opasnost je takozvana »slobodna ljubav« koju naše vrijeme veliča, a koja razara obitelj i gdje gotovo uvijek trpi jedan od roditelja, posebice djeca koja su »osuđena biti siročad pored živih roditelja«.

Obitelj i društvo

Svaki čovjek treba prostor koji će mu omogućiti da se razvije u punu ličnost. U prvom redu to je obitelj. Ona ima nezaobilaznu ulogu na području osjećajnosti i društvenog odgoja djece i mladeži. U njoj čovjek uči voljeti, radovati se, nadati se, podnosići poteškoće i praštati uvrede i nerazumijevanja. Uz njezinu pomoć oblikuju se kvalitetni i trajni ljudski odnosi i usvaja životno umijeće razlikovanja dobra i zla. Oni koji to ne nauče u obiteljskoj školi, vrlo često završe kod psihijatra ili u rukama policije.

»Obitelj je izvorna stanica društvenog života. Autoritet, postojanost i uzajamnost u krilu obitelji utemeljuju slobodu, sigurnost i bratstvo u krugu društvene zajednice. Obitelj je zajednica u kojoj se, od samoga djetinjstva, mogu usvajati moralne vrijednosti, gdje se može započeti Boga častiti i dobro se služiti slobodom. Obiteljski je život uvođenje u društveni život.«¹

Obitelj je također najprirodniji prostor učenja društvenog ponašanja. U toj obiteljskoj oazi djeca i mlađi rastu do pune osobnosti. U njoj se čovjeku daje mogućnost da uči sve ono što je važno da poslije živi kao zdrava, normalna i kompletna osobnost. U obitelji djeca uče pravilan odnos prema starijima kao što su roditelji i rodbina, a i zdrav odnos prema svakom drugom autoritetu. U društvu braće i sestara djeca bruse vlastiti karakter, a u sučeljavanju sa sebi ravnima, ali i s odraslima stječu životnu okolinu koja će obilježavati svaki ljudski čin. U obitelji djeca imaju vlastita prava, ali i dužnosti kao što su urednost, marljivost, radinost, odgovornost, kreativnost, povjerljivost. Sve su to vrline kojima čovjek nadasve u obitelji udara temelje koji će biti veoma važni za njegov daljnji život, za njegovu prihvaćenost u društvu i njegov prosperitet.

¹ Hrvatska biskupska konferencija, *Katekizam Katoličke crkve*, Zagreb, Glas koncila, 1994, 2207; (dalje: KKC).

»Obitelj mora tako živjeti da se njeni članovi naviknu biti pažljivi i zauzeti za mlađe i za starije, za bolesne ili prikraćene i siromaše. Mnogo je obitelji koje u određenim trenucima nisu kadre pružiti takvu pomoć. Ona je dužnost drugih osoba, drugih obitelji i redom društvene zajednice providjeti za njihove potrebe: ‘Bogoljubnost čista i neokaljana jest: zauzimati se za sirote i udovice u njihovoj nevolji, čuvati se neokaljanim od ovoga svijeta’ (Jak 1, 27).«²

Tako obitelj i roditelji postaju na svoj način oblikovatelji ljudske osobe, njezine duše, uma, društvenih i osobnih kvaliteta. Ne samo ljudske, nego i vjerske vrline imaju korijen u obitelji. Iz zdrave vjerničke obitelji nastat će zdravi vjernici.

Dužnosti članova obitelji

Četvrta zapovijed Božja glasi: »Poštuj oca svoga i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji koju ti da Gospodin Bog tvoj« (Izl 20, 12). Sam Gospodin Isus istaknuo je važnost te »Božje zapovijedi« (Mk 7, 8-13). »I bijaše im poslušan« (Lk 2, 51). Apostol uči: »Djeco, slušajte svoje roditelje u Gospodinu, jer je to pravedno. ‘Poštuj oca svoga i majku – to je prva zapovijed s obećanjem: da ti dobro bude i da dugo živiš na zemlji.’« (Ef 6, 1-3). Ova Božja zapovijed naznačuje poredak ljubavi. Bog je htio da uz njega poštujemo roditelje kojima dugujemo život i koji su nam predali spoznaju o Bogu. Pozvani smo također častiti i poštivati sve koje je Bog, za naše dobro, zaodjenuo svojim autoritetom.

»Četvrta zapovijed izričito se obraća djeci u pogledu odnosa s ocem i majkom, jer je to

² KKC, 2208.

Dužnosti roditelja

Plodnost bračne ljubavi između muža i žene ne svodi se samo na rađanje djece nego se mora proširiti i na njihov moralni odgoj i duhovno oblikovanje da bi bili pravi ljudi i zreli vjernici. Odgojno djelovanje roditelja »toliko je važno da se teško može ićim zamijeniti.⁵ Pravo i dužnost odgoja djece roditeljima su prvotni i neotuđivi.⁶

»Roditelji treba da svoju djecu smatraju djecom Božjom te ih poštuju kao ljudske osobe. Oni ih odgajaju u vršenju Božjeg zakona pokazujući kako su i sami poslušni volji Oca nebeskoga.«⁷

Roditelji su prvi odgovorni za odgoj svoje djece. Tu odgovornost oni svjedoče prije svega stvaranjem obitelji u kojoj pravilo života mora biti nježnost, oprاشtanje, poštovanje, vjernost i nesebično služenje jednih drugima. Domaće ognjište je isto tako osobito prikladno mjesto za odgoj u općeljudskim i kršćanskim krepostima. Taj odgoj zahtijeva priučavanje djece odričnju, ispravno rasuđivanje djece, vladanje sobom, ljubav i požrtvovnost prema bližnjemu – što su sve uvjeti čovjekove prave slobode. Neka roditelji pouče djecu podlagati »ono što je tvarno i nagonsko onome što je unutarnje i duhovno«.⁸

Na roditeljima je također teška odgovornost pružati djeci dobar primjer pravog i poštenog ljudskog i kršćanskog života. Priznajući iskreno pred djecom svoje slabosti, bit će sposobni

⁵ Deklaracija o kršćanskom odgoju »Gravissimum educationis«, u: Drugi vatikanski sabor, Dokumenti, 7. popr. i dop. izd., Zagreb, 2008, br. 3.

⁶ Usp. Ivan Pavao II., Familiaris consortio – Obiteljska zajednica. Apostolska pobudnica o zadaćama kršćanske obitelji u suvremenom svijetu, Zagreb, 1981., br. 36.

⁷ KKC, 2222.

⁸ Ivan Pavao II., Enciklika Centesimus annus – Sto godina, Zagreb, 1991., br. 36.

najopćenitiji odnos. Tiče se također rodbinskih odnosa s članovima obiteljske skupine. Traži iskazivanje časti, ljubavi i priznanja djedovima i precima. Proteže se napokon na dužnosti učenika prema nastavnicima, zaposlenih prema poslodavcima, podložnika prema poglavarima, građana prema domovini, prema javnim službenicima i vladarima.«³

»Obdržavanje četvrte zapovijedi donosi i nagradu: 'Poštuj oca svoga i majku svoju, da imadneš dug život na zemlji koju ti dâ Gospodin, Bog tvoj' (Izl 20, 12). Poštivanje te zapovijedi, zajedno s duhovnim plodovima, jamči ovozemne plodove mira i blagostanja. Nasuprot tome, prijestup te zapovijedi povlači za sobom teške nevolje zajednici i ljudima.«⁴

³ KKC, 2199.

⁴ KKC, 2200.

voditi ih i ispravljati u njihovim pogreškama i manama. »Tko ljubi sina svoga, često ga bije šibom. Tko valjano odgaja sina, imat će od njega koristi« (Sir 30, 1-2). »A vi, očevi, ne srdite djece svoje, nego ih odgajajte stegom i urazumljivanjem Gospodnjim« (Ef 6, 4). Obiteljsko ognjište je također prirodna sredina za uvođenje čovjeka u skupinu, u solidarnost i odgovornost. Roditelji su dužni učiti svoju djecu da se čuvaju svih zastranjivanja koja ugrožavaju ljudska društva i zajednice ljudi i naroda.

»Milošću sakramenta ženidbe roditelji su primili odgovornost i povlasticu *navještati vjeru svojoj djeci*. Neka ih od najranije dobi uvode u otajstva vjere, kojih su svojoj djeci ‘prvi navjestitelji’.⁹

U doba djetinjstva roditelji su djeci dužni iskazivati svoje poštovanje i ljubav u skrbi i pažnji, u zadovoljavanju njihovih materijalnih i duhovnih potreba. A u tijeku njihova rasta s istim poštovanjem i odanosti dužni su upućivati djecu i odgajati ih da se pravilno služe razumom i slobodom za svoje vlastito dobro i na dobropit bližnjemu.

»Pravo je roditelja, kao najodgovornijih za odgoj djece, djeci izabrati školu koja odgovara njihovu uvjerenju. To je jedno od osnovnih ljudskih prava. Roditelji su, koliko je god moguće, dužni birati škole koje im mogu najbolje pomoći u zadaći kršćanskih odgojitelja. Javne su vlasti dužne, roditeljima to pravo jamčiti osiguravajući uvjete da se njime mogu stvarno služiti.«¹⁰

A isto tako roditelji ne bi smjeli nikada svojoj odrasloj djeci određivati koje će zvanje i životni stalež izabrati.

⁹ KKC, 2225.

¹⁰ KKC, 2229.

»Kad odrastu, pravo je i dužnost djece izabrati zvanje i vlastiti životni stalež. Te nove odgovornosti preuzimat će u povjerljivu odnosu s roditeljima, od kojih će tražiti i rado primati upozorenja i savjete. A roditelji će paziti da djecu ne sile ni glede izbora zvanja ni glede izbora ženidbenog druga. Ta dužnost obazrivosti ne prijeći im pomagati dječići mudrim savjetima, osobito kad namjeraju osnovati obitelj.«¹¹

Ima i onih koji ne sklapaju ženidbu da bi se skrbili za roditelje ili za svoju braću i sestre, a i onih koji ne ulaze u brak da bi se isključivo posvetili određenom zvanju ili iz drugih valjanih razloga. I jedni i drugi mogu uvelike pridonositi dobru ljudske obitelji. Svatko ima pravo osmisliti svoj vlastiti život onako kako želi. Za kršćane to treba biti u skladu s Božjim zakonom i općeljudskim dobrom. Stoga će pravi kršćanski roditelji uvijek prihvati Božju volju te je radosno i zahvalno poštovati ako Gospodin kojemu od njihove djece uputi poziv da ga slijedi u djevičanstvu radi Kraljevstva Božjega, u posvećenom životu ili u svećeničkoj službi.

Roditeljska skrb i odgoj

Odgojni utjecaj roditelja na djecu tako je velik i značajan da neki kažu kako ih odgojem drugi put rađaju. Tvrdi se čak i to da je ovo drugo rađanje »uzvišenije« jer im se, za razliku od tjelesnoga, posreduje život duhovih vrednota i uzvišeni svijet kulture. Može se reći da su djeca dvostruki baštinici: vidljivoga materijalnog svijeta koji nasleđuju tjelesnim rađanjem i svijeta koji u njih ulazi roditeljskim odgojem. Od roditelja djeca nasleđuju ne samo goli život, nego

¹¹ KKC, 2230.

i čitavo bogatstvo raznih dobara koje su oni posjedovali. S vremenom će djeca sve bolje shvaćati da su baštinici tih dobara. Usvajanje ili odbijanje vrednotu koje im se pružaju proces je rasta pa kao takav zahtijeva roditeljsko strpljenje i prilagodljivost njihove djece.

Obitelj je prvi ambijent koji čovjeka obasipa svojim porukama, ljubavlju i pažnjom ili, u nekim slučajevima, prostor koji ga zapostavlja pa i odbacuje. Život u obitelji svakim danom plete čvrste veze što ostavljaju neizbrisiv trag u dušama. Po svakodnevnom suživotu u obitelji u osobama nastaje povjerenje, ali i zatvorenost, iskrene riječi, ali i mučna šutnja. Tako ljudi postaju svjesni, ponekad i sa žaljenjem, kako potreba da komuniciraju i žive s onima koji su im najbliži nije uvijek na zadovoljavajući način ostvarena. Stoga je opravdano pitati se: Što učiniti da život u obitelji pomaže svim njezinim članovima da rastu u uzajamnoj ljubavi i poštivanju?

Roditelji moraju shvatiti da njihova djeca, a pogotovo ako su već odrasla, teže za većom slobodom, da traže svoje društvo i pravo na izlaska s prijateljima i vršnjacima. I to im roditelji trebaju omogućiti u granicama ljudskoga i kršćanskoga dostojanstva. Kod mlađih pak, kad je već porasla svijest da nisu više djeca, treba biti prisutna i svijest o ozbilnosti života i radnim navikama, bez kojih je nemoguće ozbiljno i solidno pratiti životni ritam. Trebaju shvatiti da život ne čine samo bezbrižne igre i kojekakve zabave, nego je on i ozbiljna odgovornost prema sebi i drugima. Samo tako shvaćen zajednički život u obitelji donjet će svima obilje životne radosti i sreće.

Da bismo odgojili tjelesno, moralno i vjerski zrela čovjeka, potrebna nam je zdrava, moralno sređena i vjernička obitelj. Ovisnost djece o roditeljskoj religioznosti nije samo u odnosu prema vrednotama kao takvima, nego također i prema psihološkim i emotivnim načinima komuniciranja kao što su iskrenost i afektivna ve-

za zajedničkog obiteljskog života. Ne može se tvrditi da djeca religioznih roditelja uvijek prihvataju njihov doktrinarni stav u kojem su bili odgajani. Djeca se mogu i suprotstavljati roditeljskom pravovjerju, ali iskrenost roditeljskih poimanja će ih uvijek snažno pogađati i usmjeravati u životu. Vrijedna svjedočanstva pokazuju da su odrasle osobe, koje su svjesne važnosti vjere u njihovu životu, odgajali roditelji koji su i sami bili istinski religiozni ljudi.

Sinovska odanost i poštovanje

Dijete dok još nije odraslo shvaća da je dobro slušati roditelje jer se tako osjeća sigurno i zaštićeno pa se prepušta roditeljskom vodstvu i brizi. Mladi, naprotiv, doživljavaju poslušnost roditeljima kao neki teret i vrlo često reagiraju buntovno. Oni gube povjerenje u osjećajne veze i ovisnost o roditeljima i uopće o prepostavljениma jer u njima počinju gledati najavu autoritarnosti, psihološkog pritiska i nadmoći. Stoga se brane i pred onima koji im žele dobro jer u njima vide mračne želje za podjarmljivanjem. Međutim, kad se u obitelji govori jezikom ljubavi i dijaloga, pojam poslušnosti mladima nije nikakva poteškoća. I tada njihovi odnosi prema roditeljima i starijima dobivaju ton odanosti i predanja. Čitav se naš život doista sastoji od primanja i davanja u međusobnom poštivanju.

Zato i poslušnost u bilo kojoj vrsti vlasti ili odgovornosti mora biti pročišćena, spašena, da

bi bila uvjerljiva i znakovita. I tada su odnosi djece i roditelja postavljeni sasvim drukčije, tj. u uzajamnom poštivanju i međusobnom darivanju u ljubavi. Stoga sv. Pavao preporučuje vjerničkim obiteljima: »Djeco, slušajte svoje roditelje u Gospodinu jer tako je pravo. A vi, očevi, ne ogorčujte svoje djece nego ih dižite i odgajajte u stezi Gospodnjoj« (Ef 6, 1. 4). U kršćanskoj obitelji, dakle, svima je ponuđen novi dar i novo mjerilo života: živjeti obiteljske veze u Gospodinu. To znači da bi ljubav Božja trebala nadahnjivati svakodnevne događaje i važnije trenutke u životu jedne obitelji kao i ponašanje svakog pojedinog njezina člana. Ljubav bi nadalje trebala prožimati njihovu solidarnost u radostima i potekoćama, u međusobnom služenju, trudu i naporu da se putem neprestanog obraćenja zajednički raste i napreduje u svakom dobrom djelu. Sposobnost razumijevanja i praštanja uvelike se nadahnjuje vjerom. Kad se mladi moraju braniti od roditeljskog autoriteta, znači da roditelji kriju poimaju autoritet. Glavna kvaliteta autoriteta jest služenje. Tko ga tako shvaća neće gospodavati nad djecom, još manje ugrožavati ih i držati vječno za maloljetne. Autoritet takva čovjeka služi rastu i sazrijevanju drugih osoba.

Izvan svake sumnje je, međutim, da djeca najviše trpe kad se roditelji svađaju ili dijele. To može imati dalekosežne posljedice za život djece. Treba naučiti umijeće praštanja, brisati iz sjećanja neugodne trenutke, treba izabrati ono najbolje što nudi život. Obitelj zna u sebi samoj pronaći snage za oporavak i pričekati bolje i vedrje dane. Ljubav i uzajamno poštivanje i praštanje liječe sve rane unutar obitelji.

Zaključak

Povijest čovjeka, povijest ljudskog spasenja postoji i može opstati jedino u obitelji. Obitelj se nalazi u središtu velike borbe između dobra i zla, između života i smrti, između ljubavi i onoga što je ljubavi protivno. Obitelji je ponajprije povjerena zadaća boriti se za oslobođanje sila dobra kojemu se izvor nalazi u Kristu, čovjekovu otkupitelju. Treba učiniti da svaka obiteljska jezgra raspolaže takvim silama kako bi obitelj bila Bogom jaka.

Temelj je obiteljska molitva po kojoj se na temelju Evandelja uprisutnjuje Isus u svakoj obitelji. Krist je najbolje rješenje svih ljudskih problema, pa i obiteljskih, a Isusova Majka najbolji vodič do Krista na čiju je riječ u Kani i učinio svoje prvo čudo na zemlji. Stoga je i danas prikladna tvrdnja sv. Ivana Pavla II. iz njegove prve obiteljske pobudnice:

»Temeljni i nezamjenjivi elemenat odgoja za molitvu jest konkretan primjer, drugim riječima, živo svjedočanstvo roditelja: moleći sa svojom djecom, otac i majka ispunjavaju svoje kraljevsko svećeništvo, prodiru duboko u srce svoje djece i u njemu ostavljaju tragove koje događaji života neće uspeti izbrisati. Majke, učite li svoje mališane molitve kršćanina? Pripravljate li ih u suradnji sa svećenicima na sakramente prve dobi: ispovjed, pričest, potvrdu? Navikavate li ih ako su bolesni da misle na Kristove patnje, da zazivaju pomoć Gospe i svetaca? Molite li s njima u obitelji krunicu? I vi, očevi, znadete li moliti sa svojom djecom, s cijelom obiteljskom zajednicom, barem koji put? (...) Tako unosite mir među zidove svoga doma: Ne zaboravite, vi tako izgrađujete Crkvu.«¹²

¹² *Familiaris consortio*, br. 60 b.

s. M. Jasna Crnković

O 15. obljetnici proglašenja blaženom Marije Propetoga (6. lipnja 2003. – 6. lipnja 2018.)

Bili su to dani velikog uzbuđenja. Ispuni se tiha želja sestara: priznata je svetost života Majke utemeljiteljice. Kongregacija za proglašenje svetih objavila je 5. srpnja 2002. godine Odluku o krepostima službenice Božje Marije Propetoga donoseći razloge proglašenja i potvrdu da za nj nema zapreke. Usljedilo je proglašenje blaženom 6. lipnja 2003. za posjeta pape Ivana Pavla II. Dubrovniku. Sestre Kćeri Milosrđa, pristigle iz Argentine, Čilea, Hrvatske, Italije, Paragvaja i Perua, s velikim mnoštvom naroda, oduševljeno su slušale riječi beatifikacije:

»Mi, udovoljavajući želji našega brata dubrovačkoga biskupa Želimira Puljića te brojne druge braće u biskupstvu i mnogih vjernika, pošto smo razmotrili mišljenje Zbora za proglašenje svetih, našom apostolskom vlašću dopuštamo da se službenica Božja Marija Propetoga Isusa Petković od sada naziva blaženom i da se svake godine na dan njezina rođenja za nebo, devetoga srpnja, može slaviti njezin spomen na mjestima i na način kako je to određeno kanonskim propisima. U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.«

Nakon beatifikacije, 14. lipnja 2003., u blaženičinu rodnom mjestu Blatu slavljenja je zahvala Bogu za proglašenje blaženom Marije Propetoga s blagoslovom njezina svetišta u samostanskoj kripti. Obred blagoslova s euharistijskim slavljem predvodio je tadašnji apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Giulio Einaudi, s dubrovačkim biskupom mons. Že-

limirom Puljićem i biskupom iz Perua mons. Salvadorom Pineiro Garcia, mjesnim župnikom don Josipom Barišićem i četrdesetak svećenika. Misa zahvalnica za beatifikaciju slavila se 24. rujna u zagrebačkoj katedrali, a 5. listopada u hrvatskoj crkvi sv. Jeronima u Rimu, gdje je blaženica živjela zadnje godine svoga života i umrla na glasu svetosti 9. srpnja 1966.

Petnaest godina nakon njezine beatifikacije svjedoci smo da se glas o njezinoj svetosti širi sve dalje i dalje. Ljudi su utječu njezinu zagovoru u svim mjestima u kojima djeluju sestre Kćeri Milosrđa. Uvijek nam je draga kada nam se javi oni koji su čuli za nju, koji su do nje došli na različite načine i utječu joj se u zagovor i žele o njoj više saznati. Molitvama joj se osobito utječu u zagovor za djecu i obitelj, za sretan porod, za zaštitu nerođenih, u bolesti i u financijskim problemima jer se ona znala pouzdavati u Božju providnost koja je nikad nije iznevjerila. Utječimo joj se i nadalje u zagovor da se Bog proslavio po njoj i da je mogućemo zvati i svetom.

Sveta kongregacija za proglašenje svetih
donosi
**o službenici Božjoj Mariji Propetoga Petković
(1892-1966)**
utemeljiteljici Družbe Kćeri Milosrđa
Trećega samostanskoga reda svetoga Franje

ODLUKU O KREPOSTIMA

»Svoga predragoga Gospodina Isusa Krista neprestance ljubite, za nj se žrtvujte i sav svoj život u djelima milosrđa potrošite. Sve u Družbi prema njemu usmjeravajte. Za nj život provodite. Za nj dragovoljno i hrabro smrt podnesite.«

Te napomene i upute, što ih je Službenica Božja Marija Propetoga u svojoj duhovnoj oporuci napismeno ostavila svojim sestrama, bile su pravilo i njezina života, potrošena na slavu Gospodinovu i u služenju siromasima, za koje je svim srcem činila duhovna i tjelesna djela milosrđa.

Službenica Božja rođena je iz zakonito sklopljena braka svojih roditelja Antuna Petkovića i Marije Marinović, koji su se isticali kako vjerom tako i zemaljskim dobrima, kao šesto od trinaestero djece u hrvatskom narodu, u selu zvanom Blato, u dubrovačkoj biskupiji, 10. prosinca 1892. godine. Na obredu krštenja nadijenuli su joj ime Marija. Roditelji su joj pružili, kako i dolikuje, valjan duhovni odgoj i izobrazbu. Stoga se ona već od mlađahne dobi isticala živahnim i veselim duhom, snažnom prirodnom sposobnošću, bila je sklona pobožnosti, poslušnosti i milosrđu.

Godine 1898. bila je obilježena sakramentom potvrde, a 1905. godine pristupila je prvoj euharistijskoj gozbi. Ti su događaji ostavili dubok trag u njezinu duhovnom životu. Posjećujući često Službenice Milosrđa, shvatila je da i nju Bog poziva na posvećeni život. No, tomu su se protivili njezini roditelji koji su je primoravali na brak. Navršivši četrnaest godina života, položila je osobni zavjet vječne čistoće.

Djelatno je sudjelovala u poslanju Crkve i pomagala u djelima apostolata. Bila je predstojnica Društva kćeri Marijinih, a utemeljila je i druga društva, kao Društvo Dobroga Pastira 1914. godine, te Društvo kršćanskih majki sljedeće godine. Svakodnevno je posjećivala bolesne i stare, a siromasima, siročadi i djevojkama pružala je duhovnu i tjelesnu pomoć.

Dušu je hranila euharistijskom žrtvom, svetom pričešću, gledanjem i promatranjem Presvetoga Sakramenta te razmatranjem Muke Gospodinove. Kad su 1919. godine Službenice Milosrđa napustile kuću u mjestu Blato, na poziv preuzvišenoga gospodina Josipa Marčelića, dubrovačkoga biskupa i njezina duhovnoga voditelja, preuzela je brigu za tu kuću te se, zajedno s nekoliko svojih druga, pobrinula i za ustanove njoj pripojene.

Dana 4. listopada 1920. obukla je redovničku odjeću i ustanovila Družbu Kćeri Milosrđa Trećega samostanskoga reda sv. Franje da djelima milosrđa širi spoznaju božanske ljubavi. Tom je prigodom dobila ime Marija Propetoga Isusa.

Dana 14. listopada 1920. godine imenovana je vrhovnom poglavicom te je više od četrdeset godina razborito i brižno trošila sile na dobro svoje ustanove, vodeći brigu o odgoju i izobrazbi sestara, podižući već mnoga započeta djela za žensku mladež, za djecu u potrebi i za bolesne. Utemeljila je vrtiće, domaćinske škole, kao i one krojačkoga zanata.

Godine 1923. dobila je biskupijsko odobrenje Ustanove, a 1928. godine pridruženje Ustanove redu Male Braće.

Godine 1936. Družba je nastavila djelovati i u Argentini, a boraveći i sama ondje od 1940. godine do 1952. godine, promicala je nova djela odgoja i dobrotvornosti u mnogim državama Latinske Amerike. Zatim se doselila u Rim, gdje je živjela u novoj Generalnoj kući. Godine 1954. pogodila ju je moždana kap s trajnom poluparalizom.

Godine 1960., zbog narušena zdravlja, dragovoljno je napustila službu vrhovne poglavarice.

Posljednje godine svoga života provodila je u poniznosti, moleći i radeći za svoje sestre, kojima je pružala uzor svojih kreposti, koje su tijekom godina postajale još sjajnije i savršenije. I zaista, vjeru, ufanje, ljubav i ostale kreposti izvršavala je veledušnim, postojanim i radosnim srcem. Čvrsto se pouzдалa u Boga, ispunjavala njegovu volju, postojano radila na izgradnji Božjega kraljevstva.

Poglavitna zadaća službenice Božje sastojala se u tome da proslavi nebeskoga Oca i njegovo sveto ime, kojemu je po presvetomu Srcu Isusovu prinosa hvalu i slavu. Zajedništvo s Bogom njegovala je po bogoslužju, u pobožnosti prema presvetoj euharistiji, po kćerinskoj ljubavi prema Djevici Mariji, po molitvi i razmatranju vječnih istina.

Svojem snažnom duhovnom životu, rasvjetljenu Božjom ljubavlju, pripojila je apostolsko djelo širenja vjere po svekolikom svijetu, kao i iskazivanja ljubavi malenima, siromasima, bolesnim, grešnicima, onima poodmakle dobi, priprostima.

O svojim duhovnim kćerima vodila je osobitu brigu te ih ljupko, ali istodobno i snažno, upravljala evanđeoskim putem.

Doživljavala je radost, ali i osjećaj dužnosti približavanja duša Bogu. A da bi postigla tu svrhu, bila je kadra pretrpjeti uznemiravanja, podnositi žrtve, protivljenja i mnoge uvrede, budući da se krijepila utjehom božanske providnosti, u koju je polagala svu svoju nadu. Iz zajedništva s Bogom crpila je jakost i razboritost, također iz molitve, iz savjeta crkvenih pastira, pred kojima se pokazivala kao poučljiva i poslušna. Postupala je vrhunaravnom razboritošću pri utemeljenju i pri upravljanju Ustanovom, pri izobrazbi sestara, pri izvršavanju započetih apostolskih djela i pri odabiru prikladnijih sredstava posvećenja.

Na najbolji je način izvršavala pravednost prema Bogu i bližnjemu, umjerenost pri služenju zemaljskim dobrima, strpljivost u podnošenju bolesti, postojanost u nasljedovanju Krista. Istinska učenica sv. Franje Asiškoga, Propetoga je ljubila nepodijeljenim srcem, a siromaštvo i poniznost učinila najvećom vrijednošću.

Žudeći za nebom, pravednim se srcem pripremala za vječni život, dok je Gospodin nije pozvao k sebi 9. srpnja 1966.

Glas svetosti, što ga je službenica Božja uživala za života, potvrđen je poslije smrti. O toj je činjenici Rimski vikarijat započeo pravni postupak za proglašenje blaženom i svetom, provevši biskupijsko ispitivanje, kojega je pravnu snagu prihvatio Sveti zbor za pravne poslove svetih odlukom od 8. svibnja 1998. godine.

Kad je bila pripremljena »pozicija« tj. Podnesak s obrazloženjem, započela je rasprava, je li službenica Božja neprekidno izvršavala kreposti u junačkom stupnju. Dana 23. travnja 2002. održan je poseban sastanak teologa savjetnika, koji je završio povoljnim glasovanjem. Uzorita gospoda kardinali i oci biskupi, okupljeni na redovitoj sjednici 21. svibnja 2002., saslušavši izvješće predlagatelja pravnog postupka, preuzvišenoga gospodina Emilija Eida, maronita, naslovnoga biskupa Sarepte, objavili su da je službenica Božja Marija Propetoga Isusa Petković dosegnula najviši stupanj junačkih bogoslovnih kreposti, kao i njima pripojenih stožernih.

Kad je napokon dolje potpisani kardinal nadstojnik vrhovnomu svećeniku Ivanu Pavlu II. o svim tim činjenicama podnio ponovo sastavljeni izvješće, Njegova je Svetost, prihvaćajući i potvrđujući želje Svetoga zbora za pravne postupke svetih, naredila da se o junačkim krepostima službenice Božje pismeno objelodani odluka. Kad je to po propisu bilo učinjeno, pozvavši k sebi na današnji dan niže potpisano kardinala nadstojnika, kao i predlagatelja pravnog postupka, i mene biskupa tajnika Svetoga zbora, kao i sve što ih je valjalo pozvati, u njihovoj je nazočnosti Preblaženi Otac svečano izjavio:

»Čvrsto i zasigurno stoji činjenica o bogoslovnim krepostima vjeri, ufanju i ljubavi, kako prema Bogu, tako i prema bližnjemu, kao i onima stožernima razboritosti, pravednosti, umjerenosti i jakosti, te njima pripojenim krepostima, u junačkom stupnju, službenice Božje Marije Propetoga (u svijetu: Marija Petković), utemeljiteljice Družbe Kćeri Milosrđa Trećega samostanskoga reda sv. Franje, u predmetu i prema učinku o kojemu se radi.«

Sveti je pak Otac naredio da se ova odluka javno proglaši i unese među spise Svetoga zbora za pravne postupke svetih.

Dano u Rimu dana 5. srpnja godine Gospodnje 2002.

Kardinal Saraiva Martin Jose, prefekt Kongregacije

† Eduard Nowak, naslovni nadbiskup lunski, tajnik Kongregacije

**Pouka Majke Marije Propetoga, vrhovne predstojnice
u studenom 1935. godine**

O dragocjenosti vremena u vezi s točnošću

Ako cijenimo zlatno vrijeme i brzo činimo poslove, možemo mnogo važnoga naučiti i primiti za svoj život i spasiti i učiniti mnoge stvari. Ako sada prištedimo vrijeme kroz malo časa upotrijebimo za pouku nekoj neukoj djevojčici ili za duhovno štivo itd. bit će plodonosno za sav život. Samo čovjek koji je točan i koji gleda da nigdje ne izgubi ni jednu minutu, može nešto dobra učini i ispuniti dužnost svoga, od Boga mu danoga, staleža. Vi i same vidite kako se ne štedi vrijeme, kako se sve ometa i teško je nadoknaditi ga, primjerice kad se ide na vlak. Zato je to, prema božanskim odredbama, tako udešeno na kugli zemaljskoj da sve u jedan čas bude u skladnom odnosu. Tko se nije odgojio u kući ili školi da cijeni vrijeme i bude točan, ne može to razumjeti, već misli da može vrijeme beskorisno trošiti i nitko takvu osobu ne može poučiti. Nitko ne smije beskorisno trošiti vrijeme, a kamoli redovnica. Redovnica mora druge podučavati da cijene vrijeme i točnosti, a nažalost neke to ni same ne znaju. Nikad im se ne žuri jer misle da je glavno da čine ono što su im odredili, rade tromo, bez srca, kao da nešto drugo misle i kao da su bez života. Žalosno je pogledati takve osobe. Takve ne bi smjele biti u samostanu, jer je samostan kuća rada i reda, a ne besposlice i osoba bez srca.

I.

Mi ne možemo procijeniti vrijeme jer je njegova vrijednost neprocjenjiva. Jedan čas vrijedi toliko koliko i vječnost. Jedan izgubljen čas, izgubljen je za vječnost. To u svakom poslu, jer svaka stvar što mi vidimo ili radimo, svaka molitva, dobro djelo – i to je sve za vječnost. Onaj koji cijeni vrijeme u isti mah čini dva, tri posla, tj. ako radi materijalno duša njegova misli i moli i zaključuje što će činiti za vječnost. Na primjer kuharica dok čisti zelje pripovijeda novakinjama o tim biljkama koje je Bog stvorio, kako se to pripravlja, o zdravlju itd. Njima radi i pamet i ruka. Hod – šetnja, to se može dvostruko upotrijebiti. Ide, razmatra i moli ili čita za sebe, a ako čita glasno time uči i onu koja je s njom, i eto ona je tri posla učinila. Ono što je razmatala može je za vječnost spasiti ili joj pomoći u radu za spasenje drugih. Ako moli za umiruće, spašava ih za vječnost. Ako čita nešto korisno i svestro, to njoj i mnogima služi za dobra djela i vječnost.

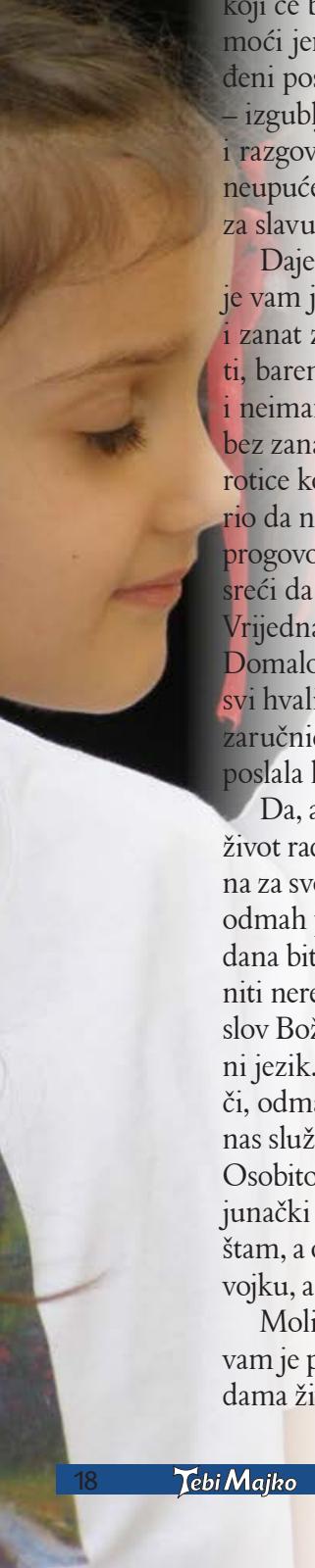
Vrijeme je tako kratko. Leti i više se ne vraća, više ga nema, ne može ga se više kupiti i svaki je dan u vječnosti zapečaćena stranica. Stavljam vam ovo na srce i u razborito promišljanje. Osobito vi koje ste postavljene da budete uzori sestra-

ma, treba da dođete do uvjerenja o tome koliko vrijedi vrijeme. A kad dođete do toga uvjerenja, onda ćete sve brzo raditi i sve točno svršavati. Primjer vam dajem o mnogim našim sestrama. Cijenile su vrijeme i svetu poslušnost i činile čudesa zato što su dobro upotrijebile svaki čas. A posljedice cijenjenja dragocjenog vremena bile su da danas koriste cijelom čovječanstvu, bolesnicima i siromasima, djevojčicama i djeci, odgajajući ih u strahu Božjem, a od te mlađeži postat će jednom vrijedne obitelji, ljudi koji će raditi oko napretka cijelog čovječanstva. Da, redovnica ne smije biti kao obična gospodica kojoj nije stalo do vremena, koja ga za svaki rad treba mnogo, jer sve shvaća lakoumno. Što radite u jednom danu može vam neizmjerno pomoći u radu na slavu Božju. Gdjegod što vidite, otvorite duše i to naučite. Neka vam ostane zapisano na duši kao snimljeno fotografskom kamerom. Na primjer, pročitati jednu rečenicu u minuti, može vam služiti za pouku cijeli život. Nadopunit će vam znanje, a može biti pomagalo za vječno spasenje, vaše i mnogih drugih. Ono vrijeme što hodamo bescijljno tamo-amo, upotrijebimo za čitanje duhovnih knjiga, dok radimo često činimo čine ljubavi prema Bogu, strelovitim molitvicama i poletima srca. Tako je, primjerice, naša blagopokojna sestra Gertruda dok je šivala, svaki put kad bi podigla ruku da igлом izvuče konac, podigla oči prema nebu, kao da joj se duša sjedinila s njezinim božanskim zaručnikom. Tako dok bi se igla vratala u tkaninu, ona bi učinila taj čin ljubavi. Štedite vrijeme, činite štогод možete, jer ćete u vječnosti biti sretne ako niste izgubile ni časa, ako ste vrijeme dobro upotrijebile. Ovo nemojte nikada zaboraviti, neka vas to do smrti vodi.

II.

Mi moramo druge naučiti cijeniti vrijeme. O, kako se žalostim kad vidim da neke nemaju majčinskoga srca za uputiti druge. Kad jednu djevojčicu pratite na putu nemojte dopustiti da beskorisno gleda u more. Štогод radili, ako imate po-dređene, uvijek pazite na to što rade. Svakoga, pa i ono malo dijete u zipki, učite točnosti, jer mnogi primjeri pokazuju da i dijete može biti točno, ako ga se odmah na to priučava i to dok je dijete maleno, a ne kad je već odraslo. Često se događa da novakinje cijelo jutro premještaju stvari po kuhinji, a katkad i cijeli dan. Kakva će to jednom biti sestra? U izobrazbi se ništa ne odgaja. Do 8 sati može sve biti uređeno i svaka ide na svoj rad ili u svoju školu, što će donijeti koristi. Tako se ide naprijed, a ne cijeli dan vrtjeti se tamo-amo. Upravo, gdje si bio? Nigdje! Što si radio? Ništa! Teško je vidjeti djevojčicu koja nam je dana na odgoj i već ima 14-15 godina, a nije ništa naučila, nikakve knjige nije pročitala itd. Bolje bi bilo da je se ubilo, jer je njoj zauvijek izgubljena budućnost. Mi smo kao ubojice jer je nama bio povjeren njezin odgoj.

Dijete se mora tako odgajati da ono trči i pogarda vaše misli. Mora ga se naučiti da se svi kućni poslovi moraju u nekoliko časova završiti, a onda ići na onaj posao

koji će biti od koristi za budućnost i napredak. Što ne učinimo sada, više nećemo moći jer vrijeme brzo leti i više se ne vraća i nama ostaju za svu vječnost nesređeni poslovi. Željet ćemo nadoknaditi, ali više nećemo moći, jer što je izgubljeno – izgubljeno je! I ostaju vječne posljedice. Zato radije pustimo beskorisne poslove i razgovore i hodanje, a upotrijebimo ih za pomoć i spasenje mnogih bijednika i neupućene drage djece. Da, upotrijebimo ga za vječnost i za sve što će nam služiti za slavu Božju, za našu družbu.

Dajem vam množe žalosne primjere dragih sirotih djevojčica i novakinja koje vam je Bog dao preko mene da ih spremite za budućnost, da im dadnete upute i zanat za život i novakinjama pravi redovnički duh, da prouče što imaju proučiti, barem naša pravila i katekizam i sve što moraju. A one, zbog vaše nemarnosti i neimanja srca, zbog neodgoja i neimanja zanata, bile su poslane natrag u svijet, bez zanata i neodgojene u strahu Božjem. Dajem vam primjer male Žuve, naše sirotice koja je ovdje provela u nas devet godina da se odgoji. Svatko je za nju govorio da ne vrijedi ni za što, da je treba poslati kući. Kad sam je pozvala k sebi da joj progovorim, prije nego je pošaljem u filijalu, progovorim joj o našoj neizmjernoj sreći da možemo raditi i o njezinoj budućnosti. Odlučim te je pošaljem u filijalu. Vrijedna nadstojnica upotrijebila je sve sile i u njoj probudila volju za rad i za život. Domalo to se je dijete tako preobrazilo, postala je kao zlatna ptičica u radu i sada je svi hvali i blagoslivljaju i, ako dobri Bog dade tako dalje, bit će izabrana za njegovu zaručnicu. Tada će i ona raditi za spasenje mnogih sirotica i bolesnika, a da se je poslala kući, nesretna bi sirota stradala i trpjela do smrti, a možda i poslije smrti.

Da, ako je duša zaostala onda treba preokret da se prene i probudi na novi život, život rada i korisnoga cijenjenja vremena. O, koliko ćemo samo Bogu davati računa za svoje talente i talente svakog djeteta koje nam je dano na odgoj? Zato ga treba odmah poučavati, osobito novakinje koje su vam dane u filijalama. One će jednog dana biti redovnice, učiteljice, odgojiteljice. Zato ni one ni itko u kući ne smije činiti nered nego red i cijeniti vrijeme. Kad se to nauči onda je već red, mir i blagoslov Božji u kući. U godinu dana, za samo 10 minuta na dan, može se naučiti strani jezik. Svaki dan dijete i novakinju treba nešto novo naučiti. Čim se jedno nauči, odmah ići na drugo. Dragi nam Bog nije poslao ni dijete ni novakinju za to da nas služi, nego da ih mi naučimo i pripravimo da znadu živjeti po zakonu Božjem. Osobito ih poučavajte u duhovnom životu, da kad stupe u vrtlog svijeta znadnu junački ustati na obranu vjere i morala. Kako mi je žalosno kad koju siroticu otpuštam, a ona nije spremna za život i ne zna ništa. Da, najteže je to kad otpuštam djevojku, a ona nije poučena u duševnom i moralnom odgoju. To Bogu vapije osvetu.

Molim vas, za ljubav Božju i krv Isusovu, dajte, žrtvujte se za onu dušu koja vam je povjerena. Uputite je u svemu, osobito kako će se snaći u pojedinim prigodama života. Treba da to kao prave majke činite. Znajte da to morate jer vam je to

dužnost, svaki dan ih poučavati u duhovnom i svakidanjem životu, i to ne samo u poslu nekoliko riječi, nego pravo predavanje. Cijenimo vrijeme što nam ga je Bog dao. Plaćimo zbog onog vremena što ga potrošimo za tijelo, jer je to upravo izgubljeno. Kad mu pak moramo nešto dati, onda mu dajmo, ali najškrtije pazimo na vrijeme koje za njega potrošimo. Ne smije se dangubiti za glancanje, to će sve u grobu istrunuti. Razmišljajte koliko vam je velika duša koju vam je Bog dao. Shvatite i mislite na veliku odgovornost za duše koje su vam povjerene. I za svoje dužnosti se ispitajte! Kako ste djecu odgajali? Onda nanovo počnite da se vesele starješine, a najviše dragi Bog. Bit će vam to na času smrti najveća utjeha, jer ste ono što vam je Bog povjerio dobro učinile i svaki čas svoga života dobro upotrijebili.

III.

Sve u svoje vrijeme treba činiti. Ako ne znate sve u svoje vrijeme činiti nastat će Babilon u vašoj glavi i u kući i sve će se smesti. Ako samo jedan posao samo malo kasnije učinite, dogodit će se disharmonija. Bolje je da ga više i nisi učinila, jer će ti onda čitav program rada onoga dana omesti.

Svaka mudra osoba raspoređuje prije svoje planove ili u tili čas ako brzo misli. Glavnije stavљa naprijed, a sporednije poslije i onda sve ide po planu. Jao si ga jadnoj učiteljici ili odgojiteljici koja ima više poslova, a ne zna ih rasporediti – nikad neće doći na kraj. Neke vrijedne osobe učine toliko poslova dok drugi tek počnu. Na primjer, vrijedna domaćica dignut će se rano, brzo i veselo isprati robu, ispeći kruh itd., a preko dana bit će mirna i radit će druge važnije poslove. Nije se toliko umorila, jer je dan prije namočila robu i pripravila slatkou vodu za pranje. Nije skoro ništa izdangubila za skuhati objed. Na primjer, ako je kuhala kukuruz, stavlja ga je 24 sata prije namakati pa se je lako skuhao i nije potrošila puno drva. Ona mirno radi za svoju obitelj, kuća joj je u redu, kao da nije ništa ni radila. A zašto? Jer je znala rasporediti poslove. Tako i vi, ako ste namočili robu i nasapunali je da se razgradi prljavština, a u rekreaciji zazvali koju sestru da vam pomogne, sve će biti brzo gotovo, roba u redu, a druge dužnosti neće zaostati. Ako radite protivno, svi poslovi u kući moraju zaostati, a zašto? Radi kratke pametи.

Ako naučite sebe i druge brojiti časove i nigdje se ne zaustavljati, završit ćete sve dužnosti i ići će sve naprijed. Rasporedite poslove pametno i svaka sestra mora ići na glavnu dužnost u 7 ili 8 sati. A ako je koja bolesna, onda se zna da je ona na oporavku. Sestro, ako razborito radiš, možeš sve sama svršiti za 15 osoba, kuću, kuhanje i živinu. Treba brzo i vješto raditi. Ništa se ne smije dvaput uzimati u ruku, nego vam sve mora ići točno kao sat. Nemojte da više čujem i vidim, osim gdje su velike filijale, da vam je glavno u kuhinji se vrtjeti, a da nema napretka od svake pojedine. Svaka sestra i osoba treba tako raditi da svaka može dobiti hranu, a to će samo ako marljivo radi zanat ili službu i pametno rasporedi vrijeme.

Deset tromjesečja ususret stogodišnjici Družbe Kćeri Milosrđa

Družba Kćeri Milosrđa približava se slavlju svoje stogodišnjice utemeljenja, a takvi veliki jubileji prava su prigoda za duhovnu pripravu u kojoj se zahvaljuje za prijeđeni put i obnavljaju snage za nove iskoračaje. U prošlom smo broju našega glasila započeli prvo od deset tromjesečja koji će nas kao kameni međaši ohrabrivati na ovom tridesetmjesecnom hodu. Sestre Kćeri Milosrđa, njihovi suradnici i štovatelji bl. Marije Propetoga, otvorena duha prate ovu pripravu i mole Božju zaštitu i pomoć, kao što ju je Družba iz dana u dan, u ovom gotovo stogodišnjem hodu, neprestano doživljavala.

Drugo tromjeseče duhovne priprave u karizmi milosrđa – srpanj, kolovoz, rujan

Drugo tromjeseče želimo posvetiti našoj izgradnji u prepoznavanju Božjega milosrdnoga djelovanje u vlastitom životu i prepoznavanju Božjih darova u našim bližnjima i izgradnji međuljudskih odnosa, radeći na sebi i poboljšanju našega odnosa posebice prema onima s kojima se ne slažemo. U tome će svatko naći način koji mu najviše odgovara, a ovdje za svaki mjesec predlažemo poticaje iz blaženičnih teksta kao suputnike i boditelje u ovom tromjesečju.

Prijedlozi za proslavu svakog 9. u mjesecu u zajednicama gdje djeluju sestre Kćeri Milosrđa, a pripravu i vođenje susreta preuzme neka do sestara iz zajednice ili netko od suradnika:

- 1. Izlaganje blaženičinih relikvija s uvodnom molitvom.**
- 2. Zajedničko čitanje dijela blaženičine mjesecne pouke ili nekog drugog prikladnog teksta.**
- 3. Zajednička ili osobna molitva krunice dotičnoga dana i litanija bl. Marije Propetoga.**
- 4. Euharistijsko slavlje (zajedničko gdje je moguće organizirati ili odlazak na slavlje gdje je dostupno).**

Srpanj

Temeljna nakana: Prepoznavati Božje milosrdno djelovanje u vlastitom životu.

Naša vježba: Sagledavati tijek vlastitoga života, uočavati trenutke kada je Bog iskazivao svoje milosrđe, razmišljati o njima i oraspoložiti srce za duboku i iskrenu zahvalnost.

O zahvalnosti za Božja dobročinstva

Kćeri drage, razmatrale smo što je Gospodin učinio za našu družbu. Svaka od nas kad pomisli na to koliko je za pojedinu od nas učinio, može reći: »Iz vrtloga svijeta si me izabrao.« Na ovom i na drugom svijetu, kad budete mislile na ovu milost nećete moći disati od ushićenja. Uvijek i neprestano zahvaljujte Gospodinu, a osobito ujutro na svetoj pričesti, za milost poznavanja njegove riječi. Sveti oci kažu da uvijek treba zahvaljivati Gospodinu. Molim vas iz dna srca da nastojite da se vaš duh uzdigne do Božjega prijestolja kad molimo molitvu »Tebe Boga hvalimo«. Pozivljem vas na svetu dužnost da hvalite i slavite Boga, dobrotu neizmjernu, za sve što nam je učinio. Uvijek biste morale govoriti: »Hvala ti, hvala, Bože moj i Oče moj!« Ako je svaka duša pozvana da zahvaljuje za darove i milosti Božje, koliko onda više jedna redovnica, a ne da se redovnica zaboravi i da živi nehajno i zaboravlja dobročinstva Božja. Ona je dužna na ovom svijetu bar da mu neprestano zahvaljuje i hvalu daje, da se skruši u zahvaljivanju. Uvečer zadnje njezine riječi neka budu: »Hvala, hvala!« Osobito ova naša družba neka mu bude zahvalna za sva dobročinstva.

(Pouka bl. Marije Propetoga u korizmi 1930.)

Kolovoz

Temeljna nakana: Prepoznavati Božje darove u svojim bližnjima.

Naša vježba: Otkrivati pozitivne osobine u onima s kojima živimo, radimo, surađujemo, a posebice u onima s kojima se prepiremo i s kojima se ne slažemo. Datí barem jednu po-hvalu osobi koju nam je inače teško pohvaliti.

Komu namjenjujemo zasluge naših molitava i djela?

Tko ljubi Boga, ljubi i bližnjega, jer se ljubav Božja proteže na duše koje su kćeri njegova srca. Zato imamo ovo dragocjeno blago, nakane zasluge naših djela koje prikazujemo Bogu na njegovu slavu. Imamo zaslužnu slobodu da ih namijenimo komu hoćemo: ili za umiruće da dobiju milost konačne ustrajnosti ili za sve duše čistilišta ili za spasenje i posvećenje naših dragih roditelja, braće i sestara ili za našu dragu družbu i njezina zvanja ili za svećenička zvanja ili za spas cijelog svijeta, za slobodu Crkve itd.

Iako svaka sveta misa koju prikazujemo ima tri glavne svrhe i nakane (za slavu i hvalu Božju, u zahvalu za sva njegova dobročinstva, u naknadu za naše grijeha i one cijelog svijeta), uz njih imamo i četvrtu slobodnu nakamu, tj. da namijenimo zasluge za koga hoćemo, za živu ili mrtvu osobu ili za koju posebnu milost koju trebamo itd. Tako isto imamo slobodnu namjenu svakoga našeg djela i molitve. Zato ne zaboravite, kćeri moje, prije svake svete pričesti ili ispovijedi ili svake svete mise, prije svake devetnice, blagoslova, molitava, prije svakog djela milosrđa ili žrtve i trpljenja činiti nakanu da ovo blago i milost iskoristite za duše i za naše potrebe, a ako to ne činimo gubi se dio zasluga naših djela.

Gledajte uvijek, kćeri moje, da nakana vaših djela bude čista, jer svemo-gući Gospodin nagrađuje prema našoj nakani. Zato se uvijek ispitajte jesu li ispravne vaše nakane. Činite naknadu djelom pokajanja i ispovijedi, ako nisu dobre, da vas Gospodin jedan dan ne nađe praznih ruku poslije toliko rada i žrtve. Upravo bi luđak bio koji ima milijune i milijune, a da ih nizaštoto ne iskoristi, sve bi ih izgubio. Tako mi činimo kad ne namjenjujemo zasluge naših djela. Zato ne gubimo niti jedan čas života, a da ne iskoristimo naša siromašna djela, pročišćena i obogaćena Isusovim zaslugama za spasenje duša i za cijeli svijet.

(Pouka bl. Marija Propetoga u Rimu, 30. travnja 1955.)

Rujan

Temeljna nakana: Izgradnja međuljudskih odnosa.

Naša vježba: Moliti za kvalitetne odnose među ljudima. Ako smo u lošem odnosu s nekim zbog svađe, nerazumijevanja i slično, molimo za tu osobu, pokušajmo se uživjeti u nju i njezine okolnosti i promatrati naš međusobni odnos iz njezina kuta gledanja, zamoliti je za razgovor, nastojati obnoviti prijateljski odnos.

O ljubavi prema Isusu

Svaka moja duhovna kći je dio moga srca. Ovih svetih dana duhovih vježbi, hoću svakoj od vas reći: »Obnovimo svoju ljubav prema Isusu.« Ona koja ga puno ljubi, neka ga ljubi još više. Ona koja je hladna u svojoj ljubavi, neka se ražeže i odbaci mlakost, te ga počne ljubiti iskreno i žarko. Moramo biti sjedinjene s Bogom! Tako ćemo ljubiti Isusa koji nas je otkupio i toliko učinio za nas i neprestano nam iskazuje svoju ljubav. Ako ljubimo Boga, ljubit ćemo sve ljude u njemu, pa i one koji nas ometaju. One koji nas ne ljube i što nam dosađuju, njih moramo ljubiti kao što Otac nebeski ljubi sve ljude bez ikakve razlike, jer smo svi djeca jednoga oca. Kao što električni uređaj ne može raditi bez struje, tako ni mi nećemo ljubiti ni Boga ni bližnjega ako nismo usko povezani s Bogom. Obnovite dakle svoju ljubav prema Bogu i sve će vam biti lako, sve slatko u vašim bolima, naporima i patnjama. Njegova će vam ljubav sve olakšati. Prva vaša ljubav neka bude za Isusa, poslije toga za vaše starještine i sestre, za Družbu u koju vas je Gospodin postavio, zvao da ga sve više ljubite, sve bliže i više nego drugi.

Ova ljubav neka bude iskreni ideal u djelima i istini. Tko iskreno ne ljubi neka ne dolazi u ovu Družbu utemeljenu od Ljubavi, za ljubiti i žrtvovati se u ljubavi za slavu Božju i dobro bližnjega. Bog je toliko ljubio ljude da je dao svoga Sina za spas svijeta. Tko iskreno ne ljubi već traži drugo što, taj ne može biti ni poslušan, ni djelovati u duhu podložnosti, nije sjedinjen sa zajednicom, nestalan je u zvanju. (...) Ako je u vašem srcu goruća ljubav za Isusa, ona će otjerati svaku napast. Koliko više ljubavi budete imale prema Isusu, toliko će biti stalnija vaša odluka, vjernost i čvršći karakter koji se ne koleba na svakom vjetru. (...) Ne šalimo se s milostima koje nam dobri Bog daje.

(Pouka bl. Marije Propetoga, 7. rujna 1958.)

s. M. Serafina Franulović

Moja sjećanja na osnutak naše družbe

Po nalogu Majke utemeljiteljice s. Serafina (Josipa) Franulović (Vela Luka, 1. kolovoza 1892. – Blato, 22. svibnja 1977.) je kao članica prve skupine djevojaka koje su se 1919. i 1920. godine okupile oko Marije Petković u Blatu, zapisala svoja sjećanja na osnutak Družbe Kćeri Milosrda. Majka utemeljiteljica je u s. Serafini prepoznala njezin iskrčav duh i očit talent za pisanje, na čemu su joj zahvalni svi naraštaji Kćeri Milo-

srđa i njihovih suradnika. U ovom godištu, u četiri suslijedna broja našega glasila donosimo samo ulomak o samim počecima Družbe, iako je s. Serafina u raznim napisima opisala i niz drugih događanja vezanih uz svoju družbu koju je svim srcem voljela, cijenila i čuvala, a o njoj pisala u svome stilu, istinito i objektivno. Rukopisni zapis iz arhiva Središnje družbine kuće u Rimu prepisale su s. M. Slavenka Mikić i s. M. Juliana Beretić.

Zastor se diže (ljeto 1920.)

Gospodin je preuzvišenom biskupu Josipu Marčeliću objavio da se njegova mala četica gospodica u civilu spremi za nastup na pozornicu svete Crkve. Jedva što smo rastvorile jedra odmora na Prižbi, kamo nas je poslala nesnosna srpsanska vrućina u Blatu, već je bio spremjan kurir da nas pozove natrag. Da, zaista, život nije mirovanje nego žrtva. Tako je sebi i drugovima govorio Božji vitež Ivan Merz. Bile smo uvjereni da misli i radi za ostvarenje svoga plana naš dobri nadpastir koji na koljenima kroji, izvodi, mjeri i crta plan koji će predložiti Svetoj Stolici da ga odobri i blagoslovi. On taj posao nije stavljao na zvono, ni davao na znanje ni nama – č. Majci. Obećao joj je da će voditi brigu samo da ona ostane u mjestu. Poslušala je, ali žižak njezine težnje za zatvorenim samostanom nije se gasio. U svakom pismu naglašavao je posebno posluh i posluh. Ona je zaista slušala i radila kako joj je preuzviveni naređivao.

Prižbu je izabrala ne samo za odmor nego i kao mjesto gdje će u tišini početi pisati Pravila i Ustanove za družbu koju će joj dragi Bog povjeriti preko svoga sluge biskupa Marčelića.

Blagoslovljen budi Gospodine koji si zgradu naše družbe zidao kamenjem patnje i mijesio žbuku vodom naših suza! Nas prvih šest stupova bile smo Franjine kćeri u Trećem redu i tako smo ranije još u svijetu dozrjele pod suncem i klimom pokore – oznake Franjine djece. Ne šest,

ne, nego pet jer je Marija Telenta bila trećoredica sv. Dominika, a Franjo i Dominik dva su svjetla svoga vremena. U prvoj grupi za odmor bile smo četiri: č. Majka, Marija Telenta, Magdalena Šeparović i Jozica Franulović. Unajmili smo malu kućicu kod obitelji Ivana Franulović-Tripice. Magdalena je bila kuharica, Marija i Jozica radile ručni rad i učile talijanski, a zajednički mnogo molile i razmatrale, s č. Majkom i bez nje. Ona je sebi našla u šumici mjesto gdje će biti sama sa svojim Bogom. Do vremena kupanja i poslijepodne ona bi uzela blok s papirima i knjigama i otisnula bi se na Ratak, podalje od kuće, pod borove uz more. Pisaći stol su joj koljena na kojima je po nalogu biskupa sastavljal Ustanove, klecalo joj je bila zemlja s tepihom od mahovine, zastori od borova granja, a sjedalo izravna Božja tvorevina kamen.¹

Zanimljiva je bila č. Majka, onako mršava »k'o bračka sardela«. Na njoj je visjela crna haljina kao na malo debljem kolcu. Uzela bi svoj blok i knjige i htjela je biti sama, da sigurnije sluša šapat Duha Svetoga. Ptice su joj pravile koncert, uz pratnju morskih valova, pa nije čudo da nas ne bi čula kad smo je iz blizine zvale da dođe na objed. Mi smo rijetko tamo imale pristup jer nije voljela da se njezina samoća ometa.

Dobri Bog joj je pomogao i pružao sredstva za sastav Pra-

¹ Taj je kamen prenesen u muzej uz blaženičino svetište u Blatu.

vila i Ustanova. Jednom je na vratima Kuće matice zazvoniла neka starica i pružila knjigu govoreći: »Evo vam ova knjiga. Vama će to trebati.« I žurno otišla. Nije č. Majka bila malo iznenadena kad je vidjela da su to Pravila sv. Benedikta na latinskom jeziku. To joj je sjajno poslužilo pri radnji, mada su bila na mrtvom jeziku. Što joj je trebalo govorila je nama da sve razumje.

Na lijepoj Prižbi provele smo nezaboravne dane. A kako su sve radosti na zemlji kratke tako su bile i ove.

Veliko srce Majke utemeljiteljice spremalo je veliko djelo po izravnom diktatu Duha Svetoga. Nije onda slutila ova Božja golubica da će u nedalekoj budućnosti zagukati preko vrletnih Anda i po paragvajskim šumama, na seljačkim kolima nositi blagu i djetovornu vijest Evangeliјa i svoju ljubav dušama gladnjim milosrđa izliti kao rosu koja oživljuje. U Argentini, Čileu i Paragvaju, Urugvaju i Peruu, Provinost joj je spremila neobrađene njive koje čekaju da ih zasije djelima milosrđa o kojima nikad sanjala nije nego radije o klausurnoj cijeli nekoga strogog reda.

Koliko dana smo provele na Prižbi, ne sjećam se. Nikako više od 20, 25. Bio je već kolovoz kad jednoga dana poslijе Vele Gospe dobije pismo od župnika da napusti odmor i krene u Blato. Prošlo je samo malo dana pa javlja nama da i mi dođemo odmah radi važnoga posla. Nekako smo slutile da bi moglo biti na pomolu pitanje oblačenja kad ne javlja da će doći druge, već napominje da kućicu urednu ostavimo. Obuzete radosnom slutnjom nismo ni znale kako smo po krutoj vrućini prošle strmo kamenito brdo koje stoji nad Prižbom kao čuvar onih prirodnih krasota

što su se sterale pred njim. Kao vjeverice smo se natjecale koja će bolje, iako ne bez tereta na sebi, skakati s kamena na kamen da brže stignemo i čujemo jesu li naše radosne slutnje na čistu. U školi mrtvenja – odricanja u svima do puštenim pravcima što ih je disciplina diktirala da se što bolje spremimo za borbe, nisu bila bez nagrade. Nije lako pojmiti kakva je radost zavladala našim bićem kad nas je č. Majka toplim osmijehom dočekala s radosnom viješću da je preuzvišeni javio da se počnemo spremati za oblačenje. Osjetile smo kako je dobri Bog neumoran u darivanju i da daje uvijek obilniju dozu što je obilnija mjera ljubavi koja teče kroz čiste cijevi mrtvenja iz ljubavi prema njemu. Naše duše su se natopile mirom, kao brodolomcima kad se domognu kopna. Oblaci nesigurnosti su se razisli. Počele smo osjećati da su naši dani koji su prošli često bili ispunjeni sjetom u bojazni kako će sve ovo svršiti pa smo se pomalo crvenjeli zbog naše slabe vjere, ali uvjereni da je to dobri Otac bacio za leđa i ispunio nam duše sadržajem sreće.

Sigurno je da na zemlji nećemo saznati koliko je molba naš stari duhovni otac Marčelić upravio Božjem veličanstvu za ostvarenje jedne nove družbe koju su čekala nova vremena ranjena ratnim posljedicama svih zala, da nova četa stane pružati balzam milosrđa, jer na dušama i licima nije bilo radosti nego potištenost koja je tražila samaritansku pomoć da se podigne.

Radio je i kušao još prije rata da u svoju veliku župu u Blatu uvede redovnice kao pomoćne sile na polju apostolata. I već 1905. je župnik Šeman doveo sestre anđele iz Italije.

Kamen s Prižbe na kojem je bl. Marija Propetoga pisala prva Pravila svoje družbe.

One su imale vrlo aktivan zavod u Splitu i Dubrovniku. Sva sestarska nastojanja da bi i u Blatu pustile dublje koriđenje nije imalo uspjeha. Političke trzavice između Crkve i mjesnih vlasti ometale su svaki pothvat. To trzanje su izdržale 14 godina i konačno ih je poglavarstvo povuklo krajem Prvoga svjetskog rata.

Starca biskupa je to mnogo stajalo. Najveća njegova župa bila je kronično anemična. Pa je nastojao, molio i mnogo trpio dok nije svoj naum izveo da se naime u Blatu osnuje družba domaćih kćeri u vjeri da će Blaćani to pozdraviti, jer oni ne podnose kako tuđe svećenike, tako – pokazalo se – ni redovnice. Razborit i pobožan biskup, kojemu je ova župa bila velika briga, pronašao je dobar kvasac za podignuće jedne domaće družbe. Svojim mudrim okom doznao je i pratio život i rad jedne lijepе duše, koja je imala sva svojstva redovnice i koja se je zagrijala za velike nakanе Providnosti.

Dobri pastir je pronašao način da narodu u Blatu dade što je njegovo, da svoj svojim osjeća, raduje se i trpi. Božja mu je providnost pokazala na kojoj će se stijeni podići domaća družba. Ledja na koja će pasti teret Božjih osnova već su godinama osnažena, zrela, duhovno dobro potkovana, samo se očekivao njezin »fiat«, kad joj biskup pruži ralo i motiku da dobro i široko spremi tlo za pristup temeljima na kojima će družba počivati. On je znao da ona teži za klauzurnim životom pa se činilo da joj s velikim oprezom iznosi svoj naum. Ona je opet mislila ovako: »Ja ga kao svog duhovnog vođu slušam i sve ču učiniti što i kako želi, a kad se zajednica učvrsti lako napustim i idem k ostvarenju svoga staroga plana.« Znala je ona to nama uvijeno i reći kao u šali, ali smo mi znale dobro bdjeti nad njom, osobito dobra Magdalena i pažljivi stražar njezinih izjava bile izrečene ma u kojoj formi – Jozica. To je bio za nas oblak koji nam je krio dosad i onako škrte radosti s obzirom na opstanak.

Naš sijedi ambasador

Primio je nalog Providnosti da ga saopći maloj zajednici te se počne spremati za veliki dan, oblačenje. Ta nas je vijest upravo elektrizirala, jer smo osjećale da su se oblacis nesigurnosti razišli. A kako i ne bi kad je po nama znala padati tuča ironije i ruganja pogotovo od duhovnih osoba što nas je, a osobito č. Majku, znalo vrlo teško ogorčiti. A sad smo se sjetile don Bosca koji je govorio da sjeme kupa nakon sijanja treba dobro izgaziti, da istina teže niče, ali da glave budu mnogo jače.

Zato u Ime Božje na posao! Časna Majka kaže da je preuzvišeni natuknuo, ali ne naredio da nam odijelo bude crne boje, a mi bi radije kao klarise smeđe. Ostat će želja dobrog oca ispunjena jer i onako do štofa smede boje nije moguće doći. Da zamolimo talijanske vlasti za nabavu, oni bi vjerojatno i poklonili, ali mi s njima nemamo posla osim želje da se maknem, da počnemo slobodnije disati. Crni štof se našao u dućanu obitelji Šeman i tu je bilo dovoljno svega što smo trebale. Veseli su razgovori tekli kakav ćemo kroj uzeti. Brže bolje stavile pred oči uniforme svih poznatih kod nas redova i kongregacija. Po zakonima Crkve ne smijemo u cijelosti ničiju, ali ćemo uzeti od pojedinih ponešto što nama odgovara. To je išlo ovako: kroj habita kao dominikanke, škapular kao klarise, veo sličan – ukusniji od dominikanki, a kolet isto tako. Pojas i krunica na njemu kao franjevcu, križ i prsten kao dominikanke. Stalo se krojiti i šivati da je išlo k'o u tvornici, bez dah, ne od sile nego ljubavi. Sve je bilo skladno i ukusno, a poslijе je č. Majka kolet još dotjerivala kako je nalazila za bolje. Sigurno je naše odijelo skladno, kad se prigodom posjeta sarajevskom nadbiskupu dr. Ivanu Šariću toliko dopalo da je rekao: »Ovako skladne i ukusne redovničke uniforme nisam video u domovini ni u inozemstvu.«

Svakoj članici određenoj za oblačenje za sve su se pobrinuli roditelji, samo je meni nešto malo falilo, a kao bjegunac nisam se ufala pitati u svojih, zajednica je dodala. Međutim je mome ocu bilo »vrucē« pa je osobno došao i dao mi 20 kruna u zlatu i sestra jedan komad. Tim je bilo dobro pokriveno što je meni falilo. Ja nisam ni računala da će mene uvrstiti u prvu grupu jer su prošla tek 4 mjeseca, ali su mi uvažili 8 mjeseci koje sam provela kod dominikanki. Tako je i meni bila puna godina kušnje.

Nastalo je pitanje koga ćemo za duhovne vježbe. Moj prijedlog da se pozove o. Marijan Stašić iz provincije sv. Jeronima bio je prihvaćen. Kao dobrog franjevca poznavala sam ga iz Splita dok sam bila pitonica Školskih sestara u Domaćinskoj školi. On je bio ispojednik nas pitomica. Vrlo se rado odazvao i pobrinuo za Obrednik.

Željele smo nositi prsten pa smo upotrijebile praksu da se nađe svakoj kuma, a ovoj će biti zadatak – poklon prstena. Do vremena zavjetovanja moći će ga svaka nabaviti. Odziv je bio radostan i tim su se osjećale počašćene ne samo one nego cijela njihova obitelj. Javio je preuzvišeni da će on doći i obaviti oblačenje na blagdan sv. Franje. Prema tome smo se ravnale da sve potrebno na vrijeme spremimo.

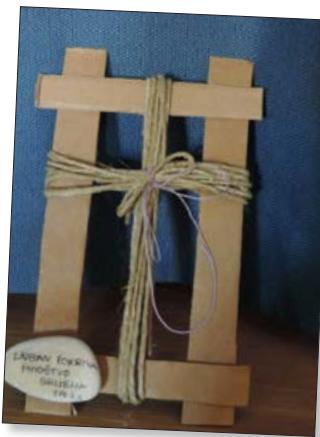
Duhovne obnove za mlade

Blato, 24. veljače 2018.

Korizmenu duhovnu obnovu za mlade korčulanskoga dekanata s temom »Petar – Stjena?« predvodio je u samostanu Družbe Kćeri Milosrđa u Blatu Alen Keri, župnik župe sv. Petra i Pavla u Trpnju, a organizirao ju je dekan Željko Kovačević, blatski župnik, dok je u obnovi sudjelovao i Mihael Čavlek, župnik u župama Smokvica i Čara.

U prvoj se katehezi govorilo o ribaru Šimunu koji želi biti Isusov učenik, ali je pun sumnji i ne može se odvojiti od zemaljskog razmišljanja. Usljedio je kviz o sv. Petru i radionica u kojoj su mladi izrađivali križeve od trake i na kameniće ispisivali citate o sv. Petru iz Novoga zavjeta. U drugoj je katehezi nit vodilja bio apostol Šimun Petar koji je spreman ići za Isusom do kraja svijeta. U jednom je trenutku žestok, a u drugom odustaje. U jedan čas hoće Isusa slijediti u smrt, a potom ga tri put nijeće i to pred posve nevažnim osobama. Tako je i u životu vjernika. U drugoj je radionici trebalo scenski prikazati isječke iz Petrova života.

Trojica svećenika su omogućila sudionicima duhovne obnove i podjelu sakramenta isповijedi tijekom koje se molila krunica i čas-

slov. Susret je završio misnim slavljem u blažeњicinu svetištu, a voditelj je duhovne obnove u propovijedi govorio o Petru, ne više Šimunu, nego samo Petru koji je uskrsлом Isusu tri put rekao da ga voli i nakon toga je bio spreman ostaviti sve zemaljsko i slijediti Isusa do smrti na križu.

Virovitica, 24. veljače 2018.

U župi bl. Alojzija Stepinca u Virovitici, na poziv župnika Josipa Homjaka, za krizmanike i mlade u poslijepodnevnim satima su Krunoslav Juraković, župni vikar župe sv. Luke evanđelista u Novskoj, s. M. Egidija Galić i s. M. Jelena Krilić održali duhovnu obnovu s temom »Korizma – vrijeme milosti i obraćenja srca«.

Nakon uvodne molitve mladi su dobili papirnato srce u koje su upisivali ono što je u njihovim srcima kao pripravu na predavanje koje je bilo obogaćeno pjesmom i kraćim vježbama za što slikovitije doživljavanje i bolje razumijanje.

Djelovanje Kćeri Milosrđa...

vanje potrebe da svoj život osline na Krista i njegovu riječ. Uz meditativne tekstove i krunicu Božjega milosrđa razmišljali su o Božjoj ljubavi prema čovjeku. Imali su prigodu za sakrament ispovijedi, nakon čega su uslijedili sveta misa i agape. Posebna je ljepota ovoga susreta bila u suradnji s mladim župljanima koji su radio sudjelovati pjevanjem i sastavljanjem meditacija, na čemu im velika, velika hvala.

Lapad, 25. veljače 2018.

U župi sv. Mihajla na Lapadu kraću su duhovnu obnovu učenika petih razreda održali župnik Robert Čibarić i vjeroučiteljice s. Veselka Grebenar iz Družbe Kćeri Božje ljubavi i s. M. Katarina Mihić iz Družbe Kćeri Milosrđa s temom »Božja riječ me preobražava«. Iako je kiša omela mnoge u sudjelovanju, oni koji su uspjeli doći započeli su susret u župnoj crkvi pjesmom i razmišljanjem nad Psalmom 119 i nastavili u župnoj dvorani u igri i razgovoru o Božjoj riječi, njezinu značenju u vjerničkom životu te potrebi svakodnevnog čitanja i osluškivanja Božje riječi. Prisjetili smo se i bl. Marije Propetoga koja je kao djevojčica u roditeljskoj kući rado slušala Božju riječi iz usta svoga oca. Petaši su u pet skupina razmišljali o Božjoj riječi i uz pomoć slika stvarali slikovnice, a potom to predstavljali jedni drugima. Mnoge su zanimljive činjenice otkrivali u tekstovima iako su ih više puta čuli na nedjeljnim misama. Svatko je dobio čašu sa zemljom u koju je posijano sjeme, kao prispopobu sjemena Božje riječi koje pada u naša srca. Ako se nastavimo brinuti o sjemenu u zemlji, ono će niknuti. Tako će isto u nama izrasti i Božja riječ ako nastavimo o njoj razmišljati i zalijevati je molitvom, misom i sakramentalnim životom. Uz Božji blagoslov, plod neće izostati.

Uskoplje, 18. svibnja 2018.

Uoči svetkovine Duhova u župi Uznesenja Marijina u Uskoplju s. M. Jelena Krilić i s. M. Angelinom Tokić održale su duhovnu obnovu za sudionike iz sedmoga, osmoga i devetoga razreda osnovne škole s temom »Želimo biti radosni u Duhu Svetom«. Emotikoni smiješka na štapićima poslužili su u predstavljanju sudionika. Uvodna je meditacija s vježbom cvijeta potaknula na razmišljanje o tome što znači biti istinski sretan i kako to ostvariti, a film »Happy iz Kenije« je uveo u temu i u srcima probudio radost. Bog nas želi radosne, a za istinsku radosnost ne treba puno. Rad u skupinama je pokazao koliko su mladi željni pravog razmišljanja, razgovora i razmjene iskustava na temelju premljenih tekstova, a moglo se čuti razmišljanja poput ovog:

»Dar koji najviše cijenimo jest dar života. Bez tog dara ne bismo mogli spoznati Božju ljubav, dobrotu ovoga svijeta i svrhu postojanja. On je tajanstven i svaki dan donosi nešto novo. Želimo razvijati druge darove koji čine život ljestvijim i boljim, a to su: marljivost, ljubaznost, strpljivost, skromnost prema bližnjima, razum, vjera... Današnji čovjek je površan, važno mu je samo ono materijalno. Zato čovjek ne vlada sobom, nego njime upravlja pohlepa za materijalnim.«

Jedna je skupina napisala:

»Duhovno je stanje naših vršnjaka nestabilno, jer ne traže pomoći od Boga i Duha Svetoga. Ne idu na misu redovito, neposlušni su i nisu ispunjeni Duhom Svetim. Da se nalazimo u ulozi sv. Pavla ovako bismo napisali mladima: 'Dragi mladi, prvo redovito idite na svetu misu i pričest, a zatim slijedite sedam darova Duha Svetoga. Pomažite

jedni dugima, volite se međusobno jer smo svi braća i sestre i svi smo poslani od Boga širiti Radosnu vijest. Budite svjesni da smo stvoreni s razlogom, kao plod Isusove ljubavi. Zapamtite da je Bog ljubav!«

Za kraj susreta smo pogledali isječak iz filma »Cirkus Leptira«, izvukli papirić s molitvom za jedan od darova Duha Svetoga. Molitvom desetice krunice župnoj crkvi preporučili smo sve nas i naše obitelji nebeskoj Majci i završili naš lijep i poseban susret. Zapamtit ćemo: Bog je Ljubav!

Djelovanje Kćeri Milosrđa...

s. M. Darija Lukić, vjeroučiteljica u OŠ Novska i koordinatorica Bisera Očevo milosrđa
Ana Baković, članica BOM-a iz Ivanić Grada

Dragocjen biser – blago skriveno u nama

U uskrsnom je tjednu, šezdeset Bisera Očevo milosrđa iz Blata, Ivanić Grada, Novske, Ploča, Uskoplja (BiH) i Zagreba pod vodstvom svojih sestara voditeljica tražilo dragocjeni biser na Prižbi otoka Korčule. Taj je biser blago skriveno u svakom čovjeku, a u susretu od 3. do 6. travnja 2018. shvatili smo da ga je potrebno postupno otkrivati i prepoznavati u sebi i drugima. Shvatili smo da trebamo dopustiti Božjoj ljubavi da oblikuje naš život, upravo onako kao što se oblikuje biser u školjki bisernici. Zrnce pjeska koje upadne u nju i izaziva joj bol, ona oblaže sedefom, pa iz njezine muke nastaje dragocjen biser. Tako se i mi trebamo otvoriti ljubavi Božjoj, da on upravi svaku našu bol i preobrazi je u sjajan, dragocjen biser.

Na Prižbu smo došli u večernjim satima. Najprije smo se pomolili u kapelici gdje nas je dočekala i zaželjela dobrodošlicu provincijalna predstojnica s. M. Emila Barbarić. Nakon krepkoga sna i odmora sutradan smo nakon jutarnje molitve i doručka upoznavali jedni druge, predstavljajući se osobno i kao skupine što se nastavilo programom sve do ručka. Potom smo išli u Blato gdje smo posjetili župnu crkvu Svih svetih, blaženičinu rodnu kuću i njezinu svetište gdje smo slavili svetu misu. Sestre Kćeri Milosrđa su nas lijepo ugostile. Uz stručno vodstvo posjetili smo grad Korčulu.

Sutradan, u četvrtak smo imali predavanje i rad u skupina-

ma, a ostatak dana je bio ispunjen igrama, zabavom, molitvom i pjesmom. Navečer smo imali misu i klanjanje. Uvečer je trebalo spakirat stvari jer je već rano ujutro valjalo krenuti put trajekta, da nas prevezu u Split gdje nas je dočekao stručni vodič s kojim smo razgledali gradске znamenitosti, a onda se uputili u park šumu Marijan gdje je opet bilo pjesme i igre. Umorni, ali posve zadovoljni, ispunjeni radošću i nadom u nove susrete krenuli smo svojim kućama. Hvala Bogu na svemu, a ponajviše na svima koji su nam omogućili ove lijepе trenutke zajedništva. A zagovor bl. Marije Propetoga neka nam pomogne da uistinu budemo dragocjeni biseri gdje živimo, prepoznatljivi po milosrđu koje resi Bisere Očevo milosrđa.

Vera Klasan,
poslanica Milosrđa iz Novske

U trogodišnjem hodu prema proslovi stogodišnjice osnutka Družbe Kćeri Milosrđa u njihovoj provincijalnoj kući u Zagrebu održan je susret Poslanika Milosrđa iz Novske i Zagreba naslovljen: »Marija Petković – žena svoga vremena i svih vremena«, a predvodile su ga s. M. Salvadorica Mercado iz Paragvaja i s. M. Mirjam Gadža iz Rima. Njima dvjema je povjereno da u trogodišnjoj pripravi za jubilej Družbe rade s laicima u svih pet družbinih provincija na tri kontinenta. Dokumentarni film o njihovu radu s laicima na Kubi pokazao nam je kako sestre pronose Radosnu vijest i svjedoče neizmjerno povjerenje u Boga, pa ne čudi da su vjernici s kojima rade, unatoč velikom siromaštvu i neimaštini, vedra i vesela duha.

U molitvi, sabranosti, promišljajući i igri, okupljeni u dvije skupine, Poslanici Milosrđa slijedili su program susreta. Na temelju Dekreta o apostolatu laika – *Apostolicam acutositatem* Drugoga vatikanskog sabora, razmatrali smo o poslanju laika u Crkvi i svijetu i o njihovu dostojanstvu kao članova Božjega naroda. Laici imaju važnu ulogu u Crkvi. Svatko u svome zvanju treba nastojati svakodnevnim svjedočenjem svoga vjerničkoga života očitovati Krista i sudjelovati u izgradnji Crkve i društva. Ovaj zajednički hod prema Družbinu jubileju, nas suradnika Kćeri Milosrđa i njih, treba biti međusobno obogaćivanje kako bismo dublje urastali u karizmu milosrđa, da živeći vlastiti poziv i poslanje pridonosimo boljtku Crkve i društva.

Žena svoga vremena i svih vremena

Susret Poslanika Milosrđa u Zagrebu 28. travnja 2018.

Na susretu smo obradivali tekst pod naslovom Pobožnost i povjerenje u nebeskog Oca prema kojemu je prva i glavna pobožnost Družbe pobožnost nebeskom Ocu. Osobito ju je promicala bl. Marija Propetoga, pozivajući svoje sestre i one koji su im povjereni, da budu zahvalni nebeskom Ocu, da ga ljube i slave u svakom danu i da se u potpunosti predaju volji Božjoj. U toj se nakani znala obraćati i crkvenim poglavarima, da se ta pobožnost proširi u cijeloj Crkvi. Iz izlaganja naših voditeljica bilo je jasno da proslava stogodišnjega jubileja neće biti veliko slavlje u izvanjskome sjaju nego veliko i sjajno u nutarnjoj obnovi srca i duha.

Susret je završio izvlačenjem papirića s blaženičinom porukom iz razmatranja o križu. Na mom je papiriću pisalo: »Križ je najveća škola. To je ona debela knjiga puna milosti i znanja. Sve drugo je taština.« Nakon molitve i zahvale u kapelici, imali smo prigodu častiti blaženičine relikvije, i to u posebnom obliku, tako da je svaka od nas uzela relikvije u ruke i u tišini svoga srca zamolila blaženičin zagovor. Susret je završio slavljem svete mise koju je predvodio fra Mato Bašić, a prikazana je za sve nas prisutne i naše bližnje. Hvala Bogu i svim sudionicima na milosti ovoga susreta.

s. Niljana Borčić, OFS
mjesna ministra Blato / Vela Luka

Hvaljen budi, o moj Gospodine!

**Duhovna obnova članica Svjetovnoga
franjevačkog reda splitsko-dubrovačkoga
područja na Prižbi, 20.-22. travnja 2018.**

Čovjeku je u naravi da teži zajedništvu i druženju, posebice s onima istoga mišljenja i uvjerenja. Tako smo se i mi članice Svjetovnoga franjevačkog reda splitsko-dubrovačkoga područja – iz Blata, Cavtata, Dubrovnika, Lumbarde, Makarske, Omiša, Orebica, Rožata, Splita, Trogira, Vele Luke i Zmijavaca –, s našom područnom ministrom s. Milom Šuto, okupile na Prižbi, u samostanu Majke Božje milosti, na duhovnu obnovu s temom »Franjino obraćenje – poziv na naše obraćenje«. Prižba je mjesto gdje se sjedinjuju tišina poluotočića i šum mora, mir duha i otkucaji vlastitoga srca, glas čovjeka i cvrkut ptica, Bog i čovjek!

Duhovnu smo obnovu započeli u blažeđinčinu svetištu u Blatu svetom misom koju je predslavio voditelj obnove fra Goran Ćorluka iz hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije, kapelan u Slanom. Mladi je franjevac jednostavnom riječju približio čovjekovu vječnu težnju za obraćenjem i sjedinjenjem sa svojim Stvoriteljem. Bog, beskrajno milosrdan i strpljiv, sve naše padove i nemoguće situacije, ako mu to dopustimo, okreće na naše obraćenje i spasenje. Nekad smo slijepi i gluhi, ali nam se smiluje, pa nam spadnu ljske s očiju i uši se otvore, da vidimo i čujemo sve onako kako jest. Hvaljen budi, o moj Gospodine, što se približiš svakome od nas ponaosob, tako da te razumijemo i prihvativimo u slobodi koju si nam ti dao!

Svatko od nas pristupio je duhovnoj obnovi u svojim potrebama, razmišljanjima i željama. Najčešće nam Gospodin progovori neočekiva-

nim putem, riječju nagovora, razgovorom sa sestrama, duhovnom porukom. Nije važno kako, nego je važno da u naše srce, dušu i um uđe mir da okrijepljena duha krenemo u svakodnevnicu.

U subotu tijekom svete mise prve je zavjete položila s. Marija Šeparović, doživotne su položile s. Vesela Franulović i s. Katica Pecotić, a sestra Vilma Jelinčić iz Splita je obnovila doživotne zavjete. Hvaljen budi u tom, o moj Gospodine i daj im milost da osnažene vjere i nade u tebi ustraju na putu kojim su krenule! Kao da je cijelo vrijeme s nama bio naš serafski otac sv. Franjo, jer je milost zajedništva – nas, prirode i neba – bila prisutna u svakome i u svemu.

Hvaljen budi, o moj Gospodine, što si nam dao milost da budemo naslijedovateljice duhovnosti sv. Franje u ljubavi, vjeri i nadi na životnom putu prema nebeskoj domovini!

Mir i dobro!

Slađana Perošević
i Kornelija Tahtler, Valpovo

Hodočašće Valpovčana bl. Mariji Propetoga Blato, 27.-30. travnja 2018.

Puni dobre volje i srca punog očekivanja i vjere, zahvale i prošnje zaputilo se nas 46 Valpovčana na hodočašće bl. Mariji Propetoga i sv. Vincenci u Blato.

Prvo nam je odredište bilo blaženičino svetište u Blatu i samostan Kćeri Milosrđa koje su nas srdačno ugostile i omogućile nam razgledavanje samostana, svetišta, blaženičine spomen sobe i muzeja. Doznali smo mnogo o blaženičinu životu kojim je slavila Boga u vršenju njezine volje. Samo mjesto Blato je vrlo lijepo i ima mnoge znamenitosti, a među njima i Etnomuzej Barilo gdje su nam domaćini rado oslikali život negdašnjih Blaćana. Doznali smo što su Zlinje, Kumpanjija ili Ples od boja, Plokata i sl. Prisustvovali smo godišnjoj izvedbi Kumpanjije na mjesnom trgu prigodom proslave blagdana sv. Vincence, zaštitnice Blata, a sudjelovali smo i u svečanoj procesiji prije euharistijskoga slavlja koje je predslavio mons. Tomo Vukšić, vojni biskup u Bosni i Hercegovini.

Sutradan smo sudjelovali na nedjeljnoj svetoj misi u župnoj crkvi gdje nam je mjesni župnik Željko Kovačević pripovijedao o župi i crkvi. S mješovitim smo župnim zborom bili na nedjeljnoj kavi i potom se zaputili na Prižbu gdje nas je ugostila s. Paulina u njihovoj sestarskoj kući za odmor. Posjetili smo obližnje spomen-obilježje

gdje je bl. Marija Propetoga pisala prva pravila za svoje sestre. U toj prekrasnoj prirodi i mi smo iskoristili njezine blagodati za molitvu, meditaciju, susret s Bogom i jednih s drugima.

Posjetili smo i Vela Luku, na zapadnom dijelu otoka Korčule. U njoj je najmlađa otočka župa s crkvom sv. Josipa sagrađenom 1849. godine. U župi od 1928. godine djeluju sestre dominikanke u samostanu sv. Josipa Radnika, a kratko su djelovale i sestre Kćeri Milosrđa (1961.). A zadnjega dana našega hodočašća razgledali smo grad Korčulu na sjeveroistočnom dijelu otoka. Posjetili smo katedralu sv. Marka, središte grada, dominikanski samostan sv. Nikole i samostan časnih sestara Andjela čuvara.

Na povratku kući posjetili smo Međugorje u zahvali Majci Božjoj na svim milostima koje smo primili na putovanju. Sve viđeno govori o ljepoti stvaranja. Iskoristili smo svaki trenutak za molitvu i predanje u Očeve ruke. Hvala našoj s. M. Danijeli Škoro i župnom vikaru Mariju Žigmanu koji su nam svojim duhovnim i duhovitim načinom ovo putovanje učinili nezaboravnim. Sretni smo što smo bili dionići ovog hodočašća pod okriljem i zaštitom bl. Marije Propetoga i sv. Vincence.

Križaljka

Riješi križaljku i otkrij poticajnu misao bl. Marije Propetoga. Presliku riješene križaljke, sa svojom adresom, pošalji uz naznaku **NAGRADNA IGRA do 6. srpnja 2018.** na:

Družba Kćeri Milosrđa, Ive Mallina 4, 10000 Zagreb.

Izvlačenje sretnih dobitnika bit će na blagdan
bl. Marije Propetoga, 9. srpnja 2018.

	Roditeljka, mama	Vrsta automobila	Roentgenij	Poruka bl. Marije Petković	Međunarodna organizacija za normizaciju	virovitica (kr.)		Kanadska pokrajina
Koju se odlikuje marom, radinoruču							Kisik Druga nepoznatica	
Prvi hrvatski blaženik, dominikanc i biskup								
Jednina (kr.)			Zdrav, bez osobitosti Velika količina prolivena tekućina		Poštovani, poštovana (kr.) Okruglo slovo abecede			
Kilogram					Kukac sa žalcem zolja Ante Antić			
Prvo slovo abecede		Ona koja je blizu Skupina glazbenika koja zajedno izvodi glazb.djelo			Iridij (kr.)			
	Otvor, prozor (mn.) Rimski 1000				Rimski 51 Pustošiti, razarati, vladati (bolest)			
Slatan dio, vrlo mala količina neđega (mn.)					Hrvatski olimpijski odbor Ivo Andrić			
	Muško ime, Kasija Održana imenicka zamjenica (kr.)						Lopar na Rabu (kr.)	
Riječ za odricanje			Dva Mali magarac, mali tovar			El Muškarac koji uočljivo mnogo polaze na dojefivanje		
Jednaka				Pogodbeni veznik Više Ana				
Pokazivati postavljanje prema nekom ili nečemu							Predvjorje sa stupovima, trijem (mn.)	
Stropna greda, tavan								
	Celjski nekih životinja Velika površina stane vode				Oleg Tomic Na potenciju			
Em		Rutenij Polujemjer, radijus			Upisi EŠR Suprotni veznik			
Ispran i očišćen ribaćom četkom						Veznik Vrsta krve grupe		
Radikal		Čiril Aleksandrijski Prijedlog			Pokazna zamjenica Sedamnaestovo hrv. latiničice			
Europska unija								

Molitva

bl. Mariji Propetoga

**Bože, Oče dobri,
bogat milosrđem,
spasio si nas križem
Sina svoga Isusa Krista.
Zapali u našim srcima,
po zagovoru
bl. Marije Propetoga,
vatru svoje ljubavi,
da ljubimo tebe
iznad svega
i braću svoju
u Kristovoj ljubavi.
On je Bog
i s tobom živi i kraljuje
u jedinstvu Duha Svetoga,
po sve vjeke vjekova.
Amen.**

Molimo javite o dobivenim uslišanjima po zagovoru bl. Marije Propetoga:

**Družba Kćeri Milosrđa
TSR sv. Franje**

**Ive Mallina 4
HR-10000 Zagreb**

**tel. 01 46 77 609;
faks 01 46 77 986**

**e-mail:
kceri.milosrdja@zg.t-com.hr
www.marijapropetog.hr**

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje
Ive Mallina 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasna Crnković

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić, s. M. Vlatka Bratinščak,
s. M. Jasminka Gašparović, s. M. Janja Jurman,
Katica Knezović, s. M. Jelena Krilić,
s. M. Fatima Kršlović, s. M. Silvana Milan,
s. M. Nelija Pavlović, Teo Šeparović,
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stabline;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisk:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 40 KN • BiH 10 KM • ostale europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20 USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kućna matica Družbe Kćeri Milosrđa
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 79., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; faks 020 852 806
e-mail: samostan.kceri.milosrdja@du.t-com.hr
www.marijapropetog.hr

**»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).**

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
i nadalje pomaže u školovanju srednjoškolaca
i studenata, djece iz siromašnjih obitelji, a
potrebe su iz dana u dan sve veće. Svjesni
smo toga da nitko od njih ne bi smio biti
uskraćen u školovanju koje im otvara vrata
za osamostaljenje i pomaganje mlađoj braći i
sestrama, kao i u uzdržavanju obitelji.**

**Svjesni smo i toga da nikome u ova bremenita
vremena nije lako, ali ipak s pouzdanjem
kucamo na vaša vrata sa zamolbom da ne
zaboravimo našu braću i sestre u potrebi,
posebice djecu koja se bez školovanja ne mogu
nadati boljoj budućnosti – tu im nadu ne
smijemo ugasiti.**

**Imajmo hrabrosti od onoga malo odvojiti za one
koji nemaju ni toliko. Bog vas blagoslovio!**

Žiro račun: HR 68 2408002-1100022172

Devizni račun: HR 68 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
Mallinova 4, 10000 Zagreb
tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986**

Molim vas, za ljubav Božju i krv Isusovu, dajte, žrtvujte se za onu dušu koja vam je povjerena. Uputite je u svemu, osobito kako će se snaći u pojedinim prigodama života. Treba da to kao prave majke činite. Znajte da to morate jer vam je to dužnost, svaki dan ih poučavati u duhovnom i svakidanjem životu, i to ne samo u poslu nekoliko riječi, nego pravo predavanje.

Cijenimo vrijeme što nam ga je Bog dao. Plaćimo zbog onog vremena što ga potrošimo za tijelo, jer je to upravo izgubljeno. Kad mu pak moramo nešto dati, onda mu dajmo, ali najškrтije pazimo na vrijeme koje za njega potrošimo. Ne smije se dangubiti za glancanje, to će sve u grobu istrunuti.

Razmišljajte koliko vam je velika duša koju vam je Bog dao. Shvatite i mislite na veliku odgovornost za duše koje su vam povjerene. I za svoje dužnosti se ispitajte! Kako ste djecu odgajali? Onda nanovo počnite da se vesele starještine, a najviše dragi Bog. Bit će vam to na času smrti najveća utjeha, jer ste ono što vam je Bog povjerio dobro učinile i svaki čas svoga života dobro upotrijebile.

(bl. Marija Propetoga, u studenom 1935.)

